

பாரதிதாசன் கவிதைகள்

இரண்டாம் தொகுதி

திராவிட நாட்டுப் பண்

இசை—மோகனம்]

[தாளம்—ஆதி

வாழ்க வாழ்கவே
வளமார் எமது திராவிடநாடு
வாழ்க வாழ்கவே!

குழும் தென்கடல் ஆடும் குமரி
தொடரும் வடபால் அடல்சேர் வங்கம்
ஆழும் கடல்கள் கிழக்கு மேற்காம்
அறிவும் திறலும் செறிந்த நாடு.

(வா)

பண்டைத் தமிழும் தமிழில் மலர்ந்த
பண்ணிகர் தெலுங்கு துளுமலை யாளம்
கண்டை நிகர்கண் ணட மெனும் மொழிகள்
கமழக் கலைகள் சிறந்த நாடு.

(வா)

அள்ளும் சுவைசேர் பாட்டும் கூத்தும்
அறிவின் விளைவும் ஆர்ந்திடு நாடு
வெள்ளைப் புனலும் ஊழித் தீயும்
வேகச் சிறும் மறவர்கள் நாடு.

(வா)

அகிலும் தேக்கும் அழியாக் குன்றும்
அழகாய் முத்துக் குவியும் கடல்கள்
முகிலும் செந்நெலும் முழங்கு நன்செய்
முல்லைக் காடு மணக்கும் நாடு.

(வா)

அமைவாம் உலகின் மக்களை யெல்லாம்
அடிநாள் ஈன்ற அன்னை தந்தை
தமிழர்கள் கண்டாய் அறிவையும் ஊட்டிச்
சாகாத் தலைமுறை ஆக்கிய நாடு.

(வா)

ஆற்றில் புனலின் ஊற்றில் கனியின்
சாற்றில் தென்றல் காற்றில் நல்ல
ஆற்றல் மறவர் செயலில் பெண்கள்
அழகில் கற்பில் உயர்ந்த நாடு.

(வா)

புனலிடை மூழ்கிப் பொழிலிடை யுலவிய்
பொன்னார் இழையும் துகிலும் புண்டு
கனிமொழி பேசி இல்லறம் நாடும்
காதல் மாதர் மகிழறும் நாடு.

(வா)

திங்கள் வாழ்க செங்கதிர் வாழ்க
தென்றல் வாழ்க செந்தமிழ் வாழ்க
இங்குத் திராவிடர் வாழ்க மிகவே
இன்பம் சூழ்ந்ததே எங்கள் நாடு.

(வா)

சிறு காப்பியம்

போர் மறவன்

(காதலனின் பிரிவுக்கு ஆற்றாதவளாய்த்
தலைவி தனியே வருந்துகிறாள்.)

தலைவி

என்றன் மலருடல் இறுக அணைக்கும்அக்
குன்றுநேர் தோளையும், கொடுத்தஇன் பத்தையும்
உளம்மறக் காதே ஒருநொடி யேனும்!
எனை அவன் பிரிந்ததை எவ்வாறு பொறுப்பேன்!
வான நிலவும், வண்புனல், தென்றலும்
ஊனையும் உயிரையும் உருக்கின! இந்தக்
கிளிப்பேச் சொனில் கிழித்தது காதையே!
புளித்தது பாலும்! பூ நெடி நாற்றம்!

(காதலன் வரும் காலடி ஓசையிற் காதைச்
செலுத்துகிறாள்.)

தலைவி

காலடி ஓசை காதில் விழுந்தது.
நீள வாள் அரை சுமந்தகண்
ணாளன் வருகின் றான் இல்லை அட்டியே!

(தலைவன் வருகை கண்ட தலைவி
வணக்கம் புகலுகிறாள்.)

தலைவன்

வாழிஎன் அன்பு மயிலே, எனைப்பார்!
குழும்நம் நாட்டுத் தோலாப் பெரும்படை
கிளம்பிற்று! முரசொலி கேள் நீ! விடைகொடு!

(தலைவி திடுக்கிடுகிறாள். அவள் முகம்
துன்பத்தில் தோய்கிறது.)

மங்கை என்னுயிர் வாங்க வந்தாய்!
ஒன்றும் என்வாய் உரையாது காண்க!

தலைவன்

பாண்டி நாட்டைப் பகைவன் சூழ்ந்தான்
 ஆண்டகை என்கடன் என்ன அன்னமே?
 நாடுதானே நம்மைப் பெற்றது?
 நாமே தாமே நாட்டைக் காப்பவர்!
 உடலும் பொருளும் உயிரும் சுன்ற
 கடல்திகர் நாட்டைக் காத்தற் கன்றோ?
 பிழைப்புக் கருதி அமைப்பின்றி வந்த
 அழுக்குளத் தாரிய அரிவைநீ அன்றே!
 ஒல்காப் பெரும்புகழ்த் தொல்பெரும் பழங்குடி
 நல்லியல் நங்கை நடுக்குறல் தகுமோ?
 வென்றுவா என்று நன்று வாழ்த்திச்
 சென்றுவர விடைகொடு சிரிப்பொடும் களிப்பொடும்!

தலைவி

பிரியா துன்பால் பெற்ற இன்பத்தை
 நினைந்துளம், கண்ணில் நீரைச் சேர்த்தது!
 வாழையடி வாழைஎன வந்ததன் மாண்பு
 வாழிய சென்று வருக என்றது.

(தலைவன் தலைவியை ஆரத்தமுவிப்
 பிரியா உளத்தோடு பிரிந்து செல்கிறான்.)

(பகைவன் வாளொடு போர்க்களத்தில்
 எதிர்ப்படுகிறான்: வாளை உருவுகின்றான்.
 தலைவனும் வாளை உருவினான்.)

தலைவன்

பகையே கேள்நீ, பாண்டிமா நாட்டின்
 மாப்புகழ் மறவரின் வழிவத் தவன்நான்!
 என்வாள் உன்உயி ரிருக்கும் உடலைச்
 சின்ன பின்னம் செய்ய வல்லது!
 வாளை எடுநின் வல்லமை காட்டுக.

(இருவரும் வாட்போர் புரிகிறார்கள்.)

(தலைவன் ஈதிரியின் வாள் புகந்த தன்
 மார்பைக் கையால் அழுத்தியபடி சாய்
 கிறான்.)

தலைவன்

ஆஎன் மார்பில் அவன்வாள் பாய்ந்ததே!
 (தரையில் வீழ்ந்து, நாற்றிசையையும் பார்க்கிறான்.)
 என்னை நோக்கி என்றன் அருமைக்

கன்னல் மொழியாள், கண்ணீர் உகுத்துச்
சாப்பாடும் இன்றித் தான்நின் நிருப்பாள்
என்றிலை அவன்பால் யார்போய் உரைப்பார்!

(வானில் பறவை ஒன்று மிதந்து போவதைக்
காண்கின்றான்.)

பறவையே ஒன்றுகேள்! பறவையே ஒன்றுகேள்!
நீபோம் பாங்கில் நேரிழை என்மனை,
மாபெரும் வீட்டு மணிஒளி மாடியில்
உலவாது மேனி, உரையாது செவ்வாய்,
இமையாது வேற்கண், என்மேல் கருத்தாய்
இருப்பாள் அவன்பால் இனிது கூறுக;
பெருமையை உன்றன் அருமை மணாளன்
அடைந்தான். அவன்தன் அன்னை நாட்டுக்.
குயிரைப் படைத்தான், உடலைப் படைத்தான்,
என்று கூறி ஏகுக மறந்திடேல்!

(தலைவன் தோள் உயர்த்தி உரத்த குரலில்)

பாண்டி மா நாடே, பாவையே!
வேண்டினேன் உம்பால் மீளா ஸ்டையே!

ஒன்பது கவை

1

உவகை

(இரவு! அவன் மாடியில் நின்றபடி, தான்
வரச்சொல்லியிருந்த காதலனை எதிர்பார்க்க
கிறான். அவன் வருகின்றான்.)

காதலன்

என்மேல் உன்றனுக் கெத்தனை அன்படி
என்உயிர் நீதான்! என்னுடல் நீதான்!
உன்னை யன்றிஇவ் வுலகின் ஆட்சியும்
பொன்னும் வேண்டேன், புகழும் வேண்டேன்
காத்திருப் பேன்னைக் கழறினை வந்தேன்
பூத்திருக் கும்உன் புதுமுகம் காட்டினை.
மானிகை உச்சியின் சாளரம் நீங்கி
நூலே னியினைக் கால்விரல் பற்றித்
தொத்தும் கிளிபோல் தொடர்ந்திறங் குவதாய்
முத்தெழுத் தஞ்சல் எழுதினை! உயிரே
இறங்கடி ஏந்தும் என்கை நோக்கி!

(அவன் நூலேணி வழியாக இறங்குகிறான்.)

காதலன்

வா பறந்து! வா வா மயிலே!

(அவளைத் தோளில் தாங்கி இறங்குகிறான்.)

வளைந்தது கையில் மாம்பழக் குலைக்கினை!
ஒரேஒரு முத்தம் உகவு. சரி! பற!

(இருவரும் விரைந்து சென்று அங்கிருந்த ஓர்
குதிரைமேல் ஏறி அப்புறப்படுகிறார்கள்.)

2

வியப்பு

(இருவரும் ஒரு சோலையை அடைகிறார்கள்.
குதிரையை ஒரு மரத்தில் கட்டி.)

காதலன்

வந்து சேர்ந்தோம் மலர்ச்சோலைக்கண்!
என்னிரு தோளும் உன் உடல் தாங்கவும்,
உன்னிரு மலர்க்கைகள் என்மெய் தழுவவும்
ஆனது! நகரினை அகன்றோம் எளிதில்!

(இருவரும் உலாவுகின்றனர்.)

காதலன்

சோம்பிக் கிடந்த தோகை மாமயில்
தழைவான் கண்டு மழைவான் என்று
களித்தாடு கின்றது காணடி! வியப்பிது!

(சிறிது தொலைவில் செல்லுகிறார்கள்.)

3

இழிப்பு

காதலன்

குள்ளமும் தடிப்பும் கொண்ட மாமரத்
திருகினை நடுவில் ஒருமுகம் தெரிந்தது!
சுருங்கிய விழியான்; சுருண்ட மயிரினன்;
இழிந்த தோற்றத்தன் என்னபார்க்கின்றான்?
நமையோக்கி ஏனவன் நகருகின்றான்?
உற்றுப்பார்! அவன் ஒருபெருங் கள்வன்.
காலடி ஓசை காட்டாது மெல்லஅக்
கொடியோன் நம்மேற் குறியாய் வருவதை
உணர்க! அன்புக் குரியாய் உணர்க!

(தம்மை நோக்கி வரும் அத்தீயனை
இருவரும் பார்க்கிறார்கள்.)

4

வெகுளி (கோபம்)

காதலன்

வெகுளியை என் உளத்து விளைக்கின் நானவன்!
புலிபாய்ந் திடும் எனில் போய் ஒழிந் திடும் நரி!

(காதலன் கண்ணில் கனல் எழுகின்றது. தன்
உள்ளங்கை மடங்குகின்றது. அந்தக் கள்வன்
தன்னை நெருங்குவதையும் காதலன் காணு
கின்றான்: காதலி காணுகின்றாள்.)

5

நதை

காதலன்

நட்டு வீழ்ந்தான் நடை நடுமாறி!
சுள்ளுண் டான். அவ் வெள்ளத் தி ல் தன்
உள்ளம் கரைத்தான் உணர்வி ழ்ந்தான்.
உடைந்தது முன்பல் ஒழுகிற்று குருதி!

(இருவரும் சிரிக்கிறார்கள்.)

காதலன்

ஆந்தைபோல் வீழித்தான். அடங்காச் சிரிப்பை
நமக்குப் பெண்ணே நல்லிருந் தாக்கினான்.

(இருவரும் மறுபுறம் செல்கிறார்கள்.)

6

மறம் (வீரன்)

காதலன்

என்ன முழக்கம்? யார் இங்கு வந்தனர்?
கால்பட்டுச் சருகு கலகல என்றது.

(உறையினின்று வாளை உருவும் ஒசை
கேட்கிறது.)

காதலன்

எவனோ உறையினின்றுருவினான் வாளை;
ஒலிஒன்று கிலுக்கென்று கேட்டது பெண்ணே!

ஒருபுறம் சற்றே ஒதுங்கி நிற்பாய்.
நினது தந்தை நீண்டமுடி மன்னன்
அனுப்பிய மறவன் அவனே போலும்!

(காதலி ஒருபுறம் மறைந்து, நடப்பதை உற்று
நோக்கியிருக்கிறாள்.)

காதலன்

(தன்னெதிர் வந்து நின்ற மறவனை
நோக்கி)

அரசன் ஆணையால் அடைந்தவன் நீயே
முரசு முழங்கும் முன்றிலுக் கப்பால்
அரண்மனை புனைந்த அழகு மாடியில்
வைத்தபூ மாலையை வாடாது கொணர்ந்தது—
இத்தோள்! உன்னிங் கெதிர் ப்பதும் இத்தோள்.
நேரிழை இன்றி நிலைக்காது வாழ்வெனக்
கோரி அவனைக் கொணர்ந்ததும் இத்தோள்!
சபார்மற வர்க்குழ பாரே எதிர் ப்பினும்
நேரில் எதிர்க்க நினைத்ததும் இத்தோள்!
உறையி னின்று வாளை உருவினேன்
தமிழ்நாட்டு மறவன்நீ தமிழ்நாட்டு மறவன்நான்
என்னையும் என்பால் அன்புவைத் தானையும்
நன்று வாழ்த்தி நட வந்தவழி!
இலைஎனில் சும்மா இராதே: தொடங்கு போர்!

(வாட் போர் நடக்கிறது.)

காதலன்

மாண்டனை! என்வாள் மார்பில் ஏற்றாய்:
வாழி தோழா! நின் பெயர் வாழி!

(வந்தவன் இறந்துபடுகிறான்.)

7

அச்சம்

(காதலன் தன் காதலியைத் தேடிச் செல்
கிறான்.)

காதலன்

அன்பு மெல்லியல் அழகியோள் எங்கே?
பெருவாய் வாட்பல் அரிமாத் தின்றதோ?
கொஞ்சம் கிள்ளை அஞ்ச அஞ்ச
வஞ்சக் கள்வன் மாய்த்திட் டானோ!

(தேடிச் செல்லுகின்றான். பல புறங்களிலும்
அவன் பார்வை சுழல்கின்றது.)

8

அவலம்

(காதலி ஒருபுறம் இறந்து கிடக்கிறாள்.
காதலன் காணுகின்றான்.)

காதலன்

ஐயகோ அவள்தான்! அவள்தான் மாண்டான்,
பொரிவிழிக் கள்வன் புயலெனத் தோன்றி
அழகு விளக்கை அவித்தான்! நல்ல
கவிதையின் சுவையைக் சலைத்தான் ஐயகோ!
என்றன் அன்பே, என்றன் உயிரே!
என்னால் வந்தாய், என்னுடன் வந்தாய்.
பென்னாம் என்னுயிர் போனது! குருதியின்
சேற்றில் மிதத்தனுன் சாற்றுச் சவையுடல்!
கண்கள் பொறுக்குமோ காண உன்நிலை?
எண்ணம் வெடித்ததே எல்லாம் நீஎன
இருந்தேன்; இவ்வகை இவ்விடம் இறந்தாய்!
தனித்தேன், உய்நிலை, தையலே தையலே!
என்பால் இயற்கை சுந்த இன்பத்தைச்
சுவைக்குமுன் மண்ணில் கவர வைத்துக்
கண்ணீர் பெருக்கிதான் கதற வைத்ததே!
ஐயகோ பிரிந்தாய்! ஐயகோ பிரிந்தாய்!

9

அறநிலை

கல்வி இல்லார்க்குக் கல்வி சகிலார்
செல்வம் இல்லார்க்குச் செல்வம் சகிலார்
பசிப்பிணி, மடமைப் பரிமேல் ஏறி
சாக்காடு நோக்கித் தனிநடை கொண்டது!
அன்போ அருளோ அடக்கமோ பொறுமையோ
இன்சொல்லோ என்ன இருத்தல் கூடும்?
வாழ்வான் ஒருவன் வாழ்வானைக் காணின்
விழு இடும்பை விளைக்கின் றானே!
வையம் உய்யு மாறு
செய்வன செய்து கிடப்பேன் இனிதே!

இயற்கை

இயற்கைச் செல்வம்

விரிந்த வானே, வெளியே.—எங்கும்
விளைந்த பொருளின் முதலே,
திரிந்த காற்றும், புனலும்.—மண்ணும்,
செந்தீ யாவும் தந்தோய்,
தெரிந்த கதிரும் நிலவும்—பலவாச்
செறிந்த உலகின் வித்தே,
புரிந்த உன்றன் செயல்கள்—எல்லாம்
புதுமை! புதுமை! புதுமை!

அசைவைச் செய்தாய், ஆங்கே—ஒவியாம்
அலையைச் செய்தாய் நீயே!
நசையால் காணும் வண்ணம்—நிலமே
நான்காய் விரியச் செய்தாய்!
பசையாம் பொருள்கள் செய்தாய்—இயலாம்
பைந்தமிழ் பேசச் செய்தாய்!
இசையாம் தமிழைத் தந்தாய்—பறவை,
ஏந்திழை இனிமைக் குரலால்!

எல்லாம் அசையச் செய்தாய்—உயிர்கள்
எதினும் அசைவைச் சேர்த்தாய்.
சொல்லால் இசையால் இன்பம்—எமையே
துய்க்கச் செய்தாய்! அட்டா!
கல்லா மயில், வான்கோழி.—புறவுகள்
காட்டும் சுவைசேர் அசைவால்
அல்லல் விலக்கும் “ஆடற்—சுவை” தான்
அமையச் செய்தாய் வாழி!

அதிகாலை

அமைதியில் ஒளி அரும்பும் அதிகாலை—மிக
அழகான இருட்சோலை தனில்

அமைதியில் ஒளி...

இமை திறந்தே தலைவி கேட்டால்—சேவல்
எழுந்திருப்பீர் என்று கூவல்

அமைதியில் ஒளி...

தமிழ்த்தேன் எழுந்தது வீட்டினர் மொழியெலாம்
தண்ணீர் இறைந்தது தலைவாயில் வழியெலாம்
அமைந்த கோலம் இனித்தது விழியெலாம்—நீ
ராடி உடுத்தனர் அழகுபொற் கிழியெலாம்

அமைதியில் ஒளி...

பெற்றவர் கூடத்தில் மணைமேற்
பிள்ளைகளோடு சிற்றுண
உற்ற வேலையில் கைகள்
உழைக்கலாயினர் அன்பு

பொருந்தித்—தம்
வருந்தி
வருந்தி
திருந்தி
அமைதியில் ஒளி...

வானம்பாடி

வானந்தான் பாடிற்றா? வானிலவு பாடிற்றா?
தேனை அருந்திச் சிறுதுப்பி மேலேறி
நல்லிசை நல்கின்றா? நடுங்கும் இடிக்குரலும்
மெல்லிசை பயின்று மிகஇனிமை தந்ததுவோ?

வானூர்தி மேலிருந்து வல்ல தமிழிசைஞன்
தானூதும் வேயங்குழலா? யாழா? தனியொருத்தி
வையத்து மக்கள் மகிழக் குரல் எடுத்துப்
பெய்த அமுதா? எனநானே பேசுகையில்

நீநம்பாய் என்று, நீமிர்ந்த என் கண்ணோரில்
வானம்பா டிக்குருவி காட்சி வழங்கியது
ஏந்தும்வான் வெள்ளத்தில் இன்பவெள்ளம் தான்கலக்க
நீந்துகின்ற வானம் பாடிக்கு நிகழ்த்தினேன்;

உன்றன் மணிச்சிறகும் சின்னக் கருவிழியும்
என்றன் விழிகட்கே எட்டா உயர்வானில்
பாடிக்கொண்டே இருப்பாய்! பச்சைப் பசுந்தமிழர்
தேடிக்கொண்டே யிருப்பார் தென்பாங்கை உன்பால்!

அசையா மகிழ்ச்சி அடைகநீ! உன்றன்
இசைமழையால் இன்புறுவோம் யாம்.

மாவலிபுரச் செலவு

(ஏறத்தாழ 15 ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒருநாள் மாலை 4 மணிக்குச் சென்னை, பக்கிங்காம் கால்வாயில் தோணி ஏறி, மறுநாள் காலை 9 மணிக்கு மாவலிபுரம் சேர்ந்தோம். நானும் என் தோழர் பலரும். வழிப்போக்கின் இடை நேரம் இனிமையாய்க் கழிந்தது. எனினும் அப்பெருந் தோணியைக் கரையோரமாக ஒரு கயிறு பற்றி ஒருவன் இழுத்துச் சென்றமையும், மற்றோர் ஆள் பின்புறமாக ஒரு நீளக் கழியால் தள்ளிச் சென்றமையும் இரங்கத் தக்க காட்சி, அதையும், ஆங்குக் கண்ணைக் கவர்ந்த மற்றும் சில காட்சிகளையும் விளக்கி அப்போது எழுதியதாகும் இப்பாட்டு.)

சென்னையிலே ஒருவாய்க்கால்—புதுச்
சேரிநகர்வரை நீளும்.
அன்னதில் தோணிகள் ஓடும்—எழில்
அன்னம் மிதப்பது போலே.

என்னருந் தோழரும் நானும்—ஒன்றில்
ஏறி யமர்ந்திட்ட பின்பு
சென்னையை விட்டது தோணி—பின்பு
திவிரப் பட்டது வேகம்.

தெற்குத் திசையினை நோக்கி—நாங்கள்
சென்றிடும் போது விசாலச்
சுற்றுப் புறத்தினில் எங்கும்—வெய்யில்
தாவிடும் பொன்னொளி கண்டோம்.
நெற்றி வளைத்து முகத்தை—நட்டு
நீரினை நோக்கியே தாங்கள்
அற்புதங் கண்டு மகிழ்ந்தோம்—புனல்
அத்தனையும் ஒளி வானம்.

சஞ்சீவி பர்வதச் சாரல்—என்று
சாற்றும் சுவடி திறந்து
சஞ்சார வானிலும் எங்கள்—செவி
தன்னிலும் நற்றமிழ் ஏற்றி
அஞ்சாறு பக்கம் முடித்தார்—மிக்க
ஆசையினால் ஒரு தோழர்,
செஞ்சுடர் அச்சம் யத்தில்—எம்மைக்
செய்தது தான்மிக்க மோசம்

மிக்க முரண்கொண்ட மாடு—தன்
மூக்குக் கயிறறையும் மீறிப்
பக்க மிருந்திடும் சேற்றில்—ஒடிப்
பாய்ச்சிடப் பட்டதோர் வண்டிச்
சக்கரம் போலிருள் வானில்—முற்றும்
சாய்ந்தது சூரிய வட்டம்!
புக்க பெருவெளி யெல்லாம்—இருள்
போர்த்தது! போனது தோணி.

வெட்ட வெளியினில் நாங்கள்—எதிர்
வேறொரு காட்சியும் கண்டோம்.
குட்டைப் பனைமரம் ஒன்றும்—எழில்
கூந்தல் சரிந்ததோர் சுந்தம்
மட்டைக் கரங்கள் பிணைத்தே—இன்ப
வார்த்தைகள் பேசிடும் போது
கட்டுக் கடங்கா நகைப்பைப்—பனை
கலகல வென்றுகொட் டிற்றே.

எட்டிய மட்டும் கிழக்குத்—திசை
ஏற்றிய எங்கள் விழிக்குப்
பட்டது கொஞ்சம் வெளிச்சம்—அன்று
பெளர்ணமி என்பதும் கண்டோம்.
வட்டசூளர் மதி எங்கே என்று
வரவு நோக்கி யிருந்தோம்.
ஒட்டக மேல்அர சன்போல்—மதி
ஓர்மரத் தண்டையில் தோன்றும்.

முத்துச் சுடர் முகம் ஏனோ—இன்று
முற்றும் சிலந்தது சொல்லாய்.
இத்தனை கோபம் நிலாவே—உனக்கு
ஏற்றியதார் என்று கேட்டோம்.
உத்தரமாக எம் நெஞ்சில்—மதி
ஒன்று புகன்றது கண்டிர்.
சித்தம் துடித்தது நாங்கள்—பின்னால்
திருப்பிப் பார்த்திட்ட போது,

தோணிக் கயிற்றினை ஓர் ஆள்—இரு
தோள்கொண் டிழுப்பது கண்டோம்.
காணச் சகித்திட வில்லை—அவன்
கரையொடு நடந்திடு கின்றான்
கோணி முதுகினைக் கையால்—ஒரு
கோல் நுனி யால்மலை போன்ற
தோணியை வேறொரு வன் தான்—தள்ளித்
தொல்லை யுற்றான் பின் புறத்தில்.

இந்த உலகினில் யாரும்—நல்
இன்ப மெனும் கரையேறல்
சத்தத மும் தொழி லாளர்—புயம்
தரும்து ணையன்றி வேறே
எந்த விதத்திலும் இல்லை—இதை
இருப துதரம் சொன்னோம்.
சிந்தை களித்த நிலாவும்—முத்துச்
சிந்தொளி சிந்தி உயர்ந்தான்.

நீல உடையினைப் போர்த்தே—அங்கு
நின்றிருந்தான் உயர் விண்ணாள்
வாலிப வெண்மதி கண்டான்—முத்து
மாலையைக் கையி லிழுத்து
நாலு புறத்திலும் சிந்தி—ஒளி
நட்சத் திரக்குப்பை யாக்கிப்
பாலுடல் மறையக் காலை—நாங்கள்
பலிபு ரக்கரை சேர்ந்தோம்.

இரு சுடரும் என் வாழ்வும்

காலை

ஒளியைக் கண்டேன் கடல்மேல்—நல்
உணர்வைக் கண்டேன் நெஞ்சில்
நெளியக் கண்டேன் பொன்னின்—கதிர்
நிறையக் கண்டேன் உலகை!

துளியைக் கண்டேன் முத்தாய்க்—களி
துள்ளக் கண்டேன் விழியில்!
தெளியக் கண்டேன் வையம்—என்
செயலிற் கண்டேன் அறமே!

மாலை

மறையக் கண்டேன் கதிர்தான்—போய்
மாயக் கண்டேன் சோர்வே!
நிறையக் கண்டேன் விண்மீன்—என்
நினைவிற் கண்டேன் புதுமை!

குறையக் கண்டேன் வெப்பம்—எனைக்
கூடக் கண்டேன் அமைதி!
உறையக் கண்டேன் குளிர்தான்—மேல்
ஓங்கக் கண்டேன் வாழ்வே!

தென்றல்

பொதிகைமலை விட்டெழுந்து சந்தனத்தின்
புதுமணத்தில் தோய்ந்து, பூந் தாது வாரி,
நதி தழுவி அருவியின் தோள் உந்தித், தெற்கு
நன்முத்துக் கடல் அலையின் உச்சி தோறும்
சதிராடி, மூங்கிலிலே பண் எழுப்பித்
தாழையெலாம் மடற்கத்தி சுழற்ற வைத்து,
முதிர் தெங்கின் இளம்பாளை முகம்சு வைத்து,
முத்துதிர்த்துத் தமிழகத்தின் வீதி நோக்கி.

அந்தியிலே இளமுல்லை சிலிர்த்துச் செந்நெல்
அடிதொடரும் மடைப்புனலும், சிலிர்த்து, என்றன்
சிந்தை உடல் அணுஒவ்வொன் றும்சி விர்த்துச்,
செல்வம்ஒன்று வரும்: அதன்பேர் தென்றற் காற்று!
வெந்தயத்துக் கவயத்தைப் பூனை தள்ளி
விட்டதென என் மனைவி அறைக்குப் போனாள்.
அந்தியிலே கொல்லையில்நான் தனித்தி ருந்தேன்;
அங்கிருந்த விசப்பலகை தனிற் படுத்தேன்.

பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்து சிரித்துப் பேசிப்
பழந்தமிழரின் சாற்றாலே காதல் சேர்த்து
மிக்க அவசரமாகச் சென்ற பெண்ணாள்
விரைவாக என்னிடத்தில் வருதல் வேண்டும்.
அக்காலம் அறைக்குவந்த பூனையின்மேல்
அடங்காத கோபமுற்றேன் பிறநேரத்தில்
பக்காப்பூனை நூறு, பொருளை யெல்லாம்
பாழாக்கி னாலும் அதில் கவலை கொள்ளேன்.

வாழ்க்கைமலர் சொரிகின்ற இன்பத் தினை
மனிதனது தனிமையினால் அடைதல் இல்லை:
குழிந்ததுணை பிரிவதெனில் இரண்டு நெஞ்சம்
தொல்லையுறு வகை இருத்தல் வேண்டும் அங்கே
விழ்ந்துகிடந் திட்டஎனைத் "தனிமை", "அந்தி"
இவை இரண்டும் நச்சுலகில் தூக்கித் தள்ளப்
பாழான அவளுடலின் குளிர்ச்சி, மென்மை,
மணம் இவற்றைப் பருகுவதே நினைவாயிற்று.

தெரியாமல் பின் புறமாய் வந்த பெண்ணாள்.
சிலிர்த்திடவே என்னெருங்கிப் படுத்தாள் போலும்.
சரியாத குழல்சரிய லானாள் போலும்,
தடவினாள் போலும்; எனைத் தனிக ரத்தால்!
புரியாத இன்பத்தைப் புரிந்தாள் போலும்!
புரியட்டும் என இருந்தேன் எதிரில் ஓர் பெண்
பிரிவுக்கு வருந்தினே னென்றாள் ஓகோ!
பேசுமிவள் மனைவி; மற் றொருத்தி தென்றல்!

காதல்

தொழு தெழுவான்

உண்டனன் உலவி னன்பின்
உள்ளறை இட்ட கட்டில்
அண்டையில் நின்ற வண்ணம்
என்வர வறிவா னாகி
மண்டிடும் காதற் கண்ணன்
வாயிலில் நின்று ருந்தான்!
உண்டேன். என் மாமி என்னை
உறங்கப்போ என்று சொன்னாள்.

அறைவாயி லுட்பு குந்தேன்
அத்தான், தன் கையால் அள்ளி
நிறைவாயின் அமுது கேட்டுக்
கனி இதழ் நெடிது றிஞ்சி
மறைவாக்கிக் கதவை, என்னை
மணிவிளக் கொளியிற் கண்டு
நறுமலர்ப் பஞ்ச ணைமேல்
நலியாதுட் கார வைத்தான்.

சுமழ்தேய்வு பூசி வேண்டிக்
கனியோடு பாலும் ஊட்டி.
அமைவுற என்கால் தொட்டே
அவனுடை யால்து டைத்தே
தமிழ், அன்பு சேர்த்துப் பேசித்
தலையணை சாய்த்துச் சாய்ந்தே
இமையாது நோக்கி நோக்கி
எழில்நுதல் வியர்வை போக்கி,

தென்றலும் போதாதென்று
சிவிறி¹ கைக் கொண்டு விசி
அன்றிராப் பொழுதை இன்பம்
அறாப்பொழு தாக்கி என்னை
நன்றுறத் துயிலிற் சேர்த்தான்
நவிலுவேன் கேட்பாய் தோழி:

கண்மூக்குக் காது வாய்மெய்
இன்பத்திற் கவிழ்ப்பான். மற்றும்
பெண்பெற்ற தாயும் போல்வான்.
பெரும்பணி எனக்கிழைப்பான்
வண்மையால் கால்துடைப்பான்
மறுப்பிலும் கேட்பாநில்லை.
உண்மையில் நான் அ வன்பால்
உயர்மதிப் புடையேன் தோழி.

மதிப்பிலான் என்று நெஞ்சம்
அன்புளான் வருந்துவானேல்
மதிஞ்ஞரும் உயிர்போன் நான்கு
மறம்² குன்றும் செங்கோல் ஓச்சம்
அதிராத்தோள் அதிரலாகும்
அன்புறும் குடிகள் வாழ்வின்
நிதிஞ்ஞரும் மன்னன் கையில்
மழைகுன்ற நேரும் அன்றோ?

நிலந்தொழேன் நீர்தொழேன்விண்
வளிதொழேன் எரிதொழேன்நான்
அலங்கல்சேர் மார்பன் என்றன்
அன்பனைத் தொழுவ தன்றி!
இலங்கிழைத் தோழி கேள்! பின்
இரவுபோயிற்றே. கோழி,
புலர்ந்தது பொழுதென் றோதப்
பூத்ததென் கண்ணை ரும்பு

உயிர்போன்றான் துயில்க னைந்தான்
ஒளிமுகம் குறுந் கைப்புப்
பயின்றது பரந்த மார்பில்
பன்மலர்ந் தாரும் கண்டேன்.
வெயில்மணித் தோடும் காதும்
புதியதோர் வியப்பைச் செய்ய
இயங்கிடும் உயிரன் னோனை
இருகையால் தொழுதெ முந்தேன்.

அழைத்தனர் எதிர்கொண் டெம்மை
அணிஇசை பாடி வாழ்த்தி
இழைத்திடு மன்று நோக்கி
ஏகினோம். குடிகள் அங்கே
'அழித்தது வறுமை அன்னாய்
உதவுக' என்று நைந்தார்.
'பிழைத்தது மழை' என் அத்தான்
பெய்' என்றேன் குடிகட் கெல்லாம்
மழைத்தது¹ மழைக்கை² செந்நெல்
வண்டிகள் நடந்த யாண்டும்.

சொல்லும் செயலும்

சொல்வதென்றால் வெட்கமடி தோழி—சொல்லச்
சொல்லுகின்றாய் என்னுணைவன்
சொன்னதையும் செய்ததையும்

சொல்வதென்றால்...

முல்லைவிலை என்ன என்றான்.
இல்லை என்று நாஸ்சிரித்தேன்
பல்லைஇதோ என்று காட்டிப்
பத்துமுத்தம் வைத்து நின்றான்.

சொல்வதென்றால்...

பின்னலைப்பின்னே கரும்பாம்பென்றான்-உடன்
பேதைதுடித்தேன் அணைத்துநின்றான்
கன்னல் என்றான் கனியிதழைக்
காதல்மருந் தென்றுதின்றான்.

சொல்வதென்றால்...

நிறையிருட்டில் ஒருபுதிரைப் போட்டான்;
நிலவெறிப்ப தென்னவென்று கேட்டான்.
குறைமதியும் இல்லை என்றேன்.
குளிர் முகத்தில் முகம் அணைத்தான்.

சொல்வதென்றால்...

இருவர் ஒற்றுமை

எனக்கும் உன்மேல்—விருப்பம்—இங்
குணக்கும் என்மேல் விருப்பம்—அத்தான்

எனக்கும் உன்மேல்...

எனக்கு நீதுணை அன்றோ—இங்
குணக்கு நான்துணை அன்றோ—அத்தான்

எனக்கும் உன்மேல்...

1. பிழைத்தது மழை - மழை பெய்யவில்லை. 2. மழைத் தது - மழைபோல் செந்நெல் தந்தது. 3. மழைக்கை - கொடுக்குமியல்புள்ள மன்னன் கை.

இனிக்கும் என்செயல்
தெனக்கும் உன் செயல்
தனித்தல் உனக்கும்
நினைப்பின் வருத்தம்

உனக்கும்—இங்
இனிக்கும்
எனக்கும்—நொடி
மனத்தல்—அத்தான்
எனக்கும் உன்மேல்...

விழி தனிலுள
அழ கிலுனது
தொழுத பிறகுன்
தழுவிப் பிறகுன்

தழிகே—என்
விழியே
தழுவுல்—நான்
தொழுதல்—அத்தான்
எனக்கும் உன்மேல்...

நீ உடல்! உயிர்
நிறை மணமலர்
ஓய்வினை நம
ஓழியவினை பே

நானே—நாம்
கேனை
தன்பும்—இங்கு
ரின்பம்—அத்தான்
எனக்கும் உன்மேல்...

பந்துப்பட்ட தோள்

கட்டுடலிற் சட்டை மாட்டி—விட்டுக்
கத்திரித்த முடி சீவிப்
பட்டுச் சிறாயிடை அணிந்தே—னையில்
பந்தடி கோலனை ஏந்திச்
சிட்டுப் பறந்தது போலே—எனை
விட்டுப் பிரிந்தனர் தோழி!
ஒட்டுற வற்றிட வில்லை—எனில்
உயிர் துடித்திட லானேன்.

வடக்குத் தெருவெளி தன்னில்—அவர்
மற்றுள தோழர்க ளோடும்
எடுத்ததன் பந்தடி கோலால்—பந்தை
எதிர்த்தடித் தேவினை யாடிக்
கடத்திடும் ஒவ்வொரு நொடியும்—சாக்
காட்டின் துறைப்படி அன்றோ
கொடுப்பதைப் பார்மிசத் துன்பம்—இக்
குளிர் நறுந் தென்றலும் என்றான்.

“வளர்ப்பு மயில்களின் ஆடல்—தோட்ட
மரங்கள், மலர்க்கிளை கூட்டம்.
கிளிக்குப் பழந்தரும் கொடிகள்—தென்னங்
கீற்று நடுக்குலைக் காய்கள்
அளித்த எழில்கண் டிருந்தாய்—உன்
அருகினில் இன்பவெள் ளத்தில்
குளிர்ந்த இரண்டு புறாக்கள்—காதல்
கொணர்ந்தன உன்றன் நினைவில்”

தோழி இவ்வாறுரைக்குங்கால்—அந்தத்
தோகையின் காதலன் வந்தான்.
“நாழிலை ஆவதன் முன்னே—நீவிர்
நண்ணிய தென்ன இங்கே” என்றான்.
“தாழ்குழலே! அந்தப் பந்து—கைக்குத்
தப்பி என் தோளினைத் தாக்கி
வீழ்ந்தது; வந்ததுன் இன்ப
மேனி நினை” வென்று சொன்னான்.

தன்மான உலகு

என்னை அத்தான் என் றழைத்தான்.
பொய்திறை வண்டியொடு போந்து பல்லோர்
பெற்றோர் காலப் பெரிது வணங்கி
நற்றாலி கட்ட நங்கையைக் கொடர் என்று
வேண்டி, அவரும் மெல்லிக்குச் சொல்லிடத்
தூண்டிற் புழுப்போல் தடித்து மடக்கொடி
“தன்மானத்து மாய்பெரும் தகைக்குநான்
என்மா னத்தை ஈவேன்”; என்று
மறுத்து, நான்வரும் வரைபொறுத் திருந்தே
சிறுத்த இடுப்புத் திடுக்கிட நடந்தே
என்விடு சண்டு தன்பாடு கூறி
உண்ணாப் போதில் உதவவெண் சோறுபோல்
வெண்ணைக் காட்டிச் செவ்விதழ் விரித்தே
என்னை அத்தான் என் றழைத்தான்.

என்னை அத்தான் என் றழைத்தான்
“ஏன்!” எனில் அதட் லென் றெண்ணு வாளோ!
“ஏனடி” என்றால் இல்லை அல் பென்னுமோ!
“ஏனடி என்றன் இன்னுயிரே” எனில்
பொய்யெனக் கருதிப் போய்விடு வாளோ?
என்று கருதி இறுதியில் நானே
“காத்திருக் கிண்தேன், கட்டழ கே” என
உண்மை கூறினேன் உவப்ப டைந்தான்.
ஒருநொடிப் போதில் திருமணம் நடந்ததே.

என்னை அத்தான் என் றழைத்தான்.
காத்திருப்பது கழறினேன், உவந்தான்.
ஒரு நொடிக் கப்புறம் மீண்டும்
திருமணம்! நாடொறும் திருமணம் நடந்ததே!

மெய்யன்பு

மலடி என்றேன், போ என்றேன், இங்கி ருந்தால்
மாய்த்திடுவேன் என்றுரைத்தேன். மங்கை நல்லாள்
கலகலென நீருத்த சண்ணீ ரோடும்,
கணகணெனத் தணல்பொங்கும் நெஞ்சத் தோடும்.

விலகினாள்! விலகினவே சிலம்பின் பாட்டும்!
விண்ணிரங்கும் அழுகரலோ இருட்டை நீந்தக்
கொலைக் கஞ்சாத் திருடரஞ்சம் காடு சென்றாள்.
கொள்ளாத துன்பத்தால் அங்கோர் பக்கம்.

உட்கார்ந்தாள், இடைஒடிந்தாள், சாய்ந்துவிட்டாள்.
உயிருண்டா? இல்லையா? யாரே கண்டார்!
இட்டலிக்கும் சுவைமிள காய்ப் பொடிக்கும் நல்ல
எண்ணெய்க்கும் நானென்ன செய்வேன் இங்கே?
கட்டவிழ்த்த கொழுந்திலையைக் கழுவிச் சேர்த்துக்
காம்பகற்றி வடித்திடுசுண் ணாம்பு கூட்டி
வெட்டிவைத்த பாக்குத்தூள் இந்தா என்று
வெண்முல்லைச் சிரிப்போடு கண்ணாற் கொல்லும்

தெள்ளமுதம் கடைத்தெருவில் விற்பதுண்டோ?
தேடிச்சென் றேன்வானம் பாடி தன்னைச்
“சொள்ளொழுகிப் போகுதடி என்வாய்—தேனைச்
சொட்டுகின்ற இதழாளே, பிழைபொ றுப்பாய்;
பிள்ளைபெற வேண்டாமே, உனைநான் பெற்றால்
பேறெவ்வாம் பெற்றவனே ஆவேன்” என்றே
அள்ளிவிடத் தாவினேன் அவளை! என்னை
அவள் சொன்னாள் “அகல்வாய் நீ அகல்வாய்” என்றே.

மனைவிக்கும் கணவனுக்கும் இடையில் ஏதோ
மனக்கசப்பு வரல் இயற்கை. திணையை நீதான்
பனையாக்கி, நம் உயர்ந்த வாழ்வின் பத்தைப்
பாழாக்க எண்ணுவதா? எழுந்தி ரென்றேன்.
எனைநோக்கிச் சொல்லலுற்றாள், நமக்கு மக்கள்
இல்லைஎனில் உலகமக்கள் நமக்கு மக்கள்
எனநோக்கும் பேரறிவோ உன்பால் இல்லை;
எனக்கும்இனி உயிரில்லை என்றாள் செத்தாள்.

திடுக்கென்று கண்விழித்தேன் எந்தோள் மீது
செங்காந்தள் மலர்போலும் அலங்கை கண்டேன்
அடுத்தடுத்துப் பத்துமுறை தொட்டுப் பார்த்தேன்
அடிமூக்கில் மூச்சருவி பெருகக் கண்டேன்
படுக்கையிலே பொற்புதையல் கண்ட கைப்போல்
பாவையினை உயிரோடு கண்ணாற் கண்டேன்.
சடக்கென்று நானென்னைத் தொட்டுப் பார்த்தேன்
சாகாத நிலைகண்டேன் என்னி டத்தே.

பெற்றோர் இன்பம்

கூடத்து நடுவில் ஆடும் ஊஞ்சலில்
சோடித்து வைத்த துணைப்பொற் சிலைகள் போல்
துணைவனும் அன்புகொள் துணைவியும் இருந்தனர்!
உணவு முடிந்ததால், உடையவள் கணவனுக்குக்
களிமயில் கழுத்தின் ஒளிநிகர் துளிரும்.

கண்ணமும், பாக்குத் தூளும், கமழும்
வண்ணம் மடித்து மலர்க்கை ஏந்தினாள்.
துணைவன் அதனை மணிவிளக் கெதிரில்
மாணிக் கத்தை வைத்தது போல் உதடு
சிவக்கச் சிவக்கத் தின்றுகொண் டிருந்தான்.
ஆயினும் அவன் உளம் அல்லலிற் கிடந்தது.

“கேட்டான் நண்பன், சீட்டு நாட்டின்
நீட்டினேன் தொகை! நீட்டினான் கம்பி;
எண்ணூற் றைம்பது வெண்பாற் காசுகள்
மண்ணா யின் என் கண்ணே” என்றான்.
தலைவன் இதனைச் சாற்றி முடிக்குமுன்
ஏகா லிஅவர் எதிரில் வந்து
கூகூ என்று குழறினான்: அழுதான்.
உழைத்துச் சிவந்ததன் உள்ளங் கைகள்
முழுக்க அவனது முகத்தை மறைத்தன.
மலைநிகர் மார்பில் அலைநிகர் கண்ணீர்
அருவிபோல் இழிந்தது. “தெரிவி. அழாதே
தெரிவி” என்று செப்பினான் தலைவன்.
“நூற்றிரண் டுருப்படி நூல்சிதை யாமல்
ஆற்றில் வெளுத்துக் காற்றில் உலர்த்திப்
பெட்டி போட்டுக் கட்டி வைத்தேன்.
பட்டா ளத்தார் சட்டையும் குட்டையும்
உடன் இருந்தன. விடிந்தது பார்த்தேன்.
உடல் நடுங்கிற்றே ஒன்றும் இல்லை”
என்று கூறினான் ஏழை ஏகாவி.

அல்லல் மலிந்த அவ்விடத்தில்.
வீட்டின் உட்புறத்து விளைந்த தான
இனிய யாழிசை சுனிச்சாறு போலத்
தலைவன் தலையைத் தழுவுவா யிற்று.

“நம்அரும் பெண்ணும் நல்லியும் உள்ளே
கும்மா எமிடும் கொள்ளையோ” என்று
தலைவன் கேட்டான். தலைவி “ஆம்” என்று
விசையாய் எழுந்து வீட்டினுட் சென்றே
இசையில் மூழ்கிய இருபெண் களையும்
வருந்தப் பேசி வண்தமிழ் இசையை
அருந்தா திருக்க ஆணை போட்டாள்.

தலைவன்பால் வந்து தலைவி குந்தினாள்.
மகளொடு வினை வாசித் திருந்த
நாலாவது வீட்டு நல்லி எழுந்து
கூடத்துத் தலைவர் கொலுவை அடைந்தாள்.
“என்ன சேதி?” என்றான் தலைவன்
நல்லி ஓர்புதுமை நவிலலு ற்றாள்.

“கடலின் அலைகள் தொடர்வது போல
மக்கள், சந்தைக்கு வந்துசேர்ந் தார்கள்,
ஆடவர் பற்பலர் அழகுபோட்டி
போடுவார் போலப் புகுந்தனர் அங்கே
என்விழி அங்கொரு பொன்மலர் நோக்கி
விரைந்தது. பின்அது மின்விசை.
பின்னர் அவன்விழி என்னைக் கொன்றது;
என்னுளம் அவனுளம் இரண்டும் பின்னினை,
நானும் அவனும் தேனும் கவையும்
ஆனோம்—இவைகள் அகத்தில் நேர்ந்தவை.

மறுநாள் நிலவு வந்தது கண்ணி.
நல்லிக் காக நான், தெருக் குறட்டில்
காத்திருந்தேன்; அக் காளை வந்தான்.
தேனாள் லிட்டின் ‘எண்’ தெரிவி என்றான்.
நான்கு—எனும் மொழியை நான்முடிக்குமுன்
நியா என்று நெடுந்தோள் தொட்டுப்
பயிலுவ தானான் பதட்டன்; என்றன்
உயிரில் தன்உயிர் உருக்கிச் சேர்த்து
மறைந்தான்” என்று மங்கை என்னிடம்
அறைந்தாள். உம்மிடம் அவள் இதைக் கூற
நாணினாள். ஆதலால் நான் இதைக் கூறினேன்
என்று நல்லி இயம்பும் போதே
இன்னலிற் கிடந்த இருவர் உள்ளமும்
கன்னலின் சாற்றுக் கடலில் மூழ்கின.

‘நல்லியே நல்லியே நம்பென் உன்னிடம்
சொல்லியது இதுவா? நல்லது நல்லது.
பெண்பெற்ற போது பெருமை பெற்றோம்.
வண்ண மேனி வளர வளர, எம்
வாழ்வுக்கு—உரிய வண்மை பெற்றோம்;
ஏழ்ந ரம்பு கொள் யாழ்போல் அவன்வாய்
இன்னான் இடத்தில் என்அன் பென்று
சொன்னதால் இன்பம் சூழப் பெற்றோம்.
என்மகள் உள்ளத்தில் இருக்கும் தூயனின்
பொன்னடி தளிலெம் பொருளெல்லாம் வைத்தும்,
இரந்தும், பெண்ணை ஏற்றுக் குடித்தனம்
புரிந்திடச் செய்வோம் போ’ என்றுரைத்தான்.

தலைவி சாற்றுவாள் தலைவ னிடத்தில்,
‘மறைபோற் சுமந்த என் வயிற்றில் பிறத்தபெண்
நல்லி யிடத்திற் சொன்னாள் இதனைச்
சொல்லும் போதில்என் செல்லியின் சொற்கள்
முல்லை வீசினவோ! முத்துப் பற்கள்
நிலா வீசினவோ! நீல விழிகள்

உலவு மீன்போல் ஒளிவி சினவோ;
நான்சேட் கும்பேறு பெற்றிலேன்' என்று
மகள்தன் மணாளனைக்கு நித்ததில்
இவர்கட்கு இத்தனை இன்பம் வந்ததே!

பணமும் மணமும்

அத்தைமகன் முத்தனும் ஆளிமகள் தத்தையும்
ஒத்த உளத்தால் ஒருமித்து—நித்தநித்தம்
பேசிப் பிரிவார்; பிறரறியா மற்றடி
தாசி எழுதியே தாமகிழ்வார்—நேசம்
வளர்ந்து வருகையிலே, மஞ்சினி, தன் மைந்தன்
குளிர்த்த பெருமானைக் கூட்டி—உளங்கனிந்தே
ஆளியிடம் வந்தான்; அமர்ந்தான்; பின்பென்கேட்டான்
ஆளி சிரித்தே அவனிடத்திலு—'கேளண்ணா
தத்தை விநைவப்பெண் சம்மதமா?' என்றுரைத்தான்.
'மெத்த விசேட' மெனச் சொல்லி மஞ்சினி தான்—
ஒத்துரைத்தான்.

'சாதியிலே நான்மட்டம் சம்மதமா?' என்றே
ஓதினான் ஆளி, 'ஒருபோதும்—காதில்நான்
மட்டம் உயர்வென்ற வார்த்தையையும் ஏற்பதில்லை
இட்டந்தான்' என்றுரைத்தான் மஞ்சினி—'கிட்டியே
ஊர்ப்பாணை தன்னை உருட்டி உயர்வாமும்
பார்ப்பாணை நீக்கிப் பழிகாரா—தீர்ப்பான்
நையும் சடங்குகற்றி நற்றமிழர் ஒப்புமணம்
செய்வாயா?' என்றானி செப்பினான்—'ஐயோ என்
உத்தேசம் பார்ப்பாணைத் தேடேனே!—சத்தியமாய்ச்
சொன்னேன்' என உரைத்தான் மஞ்சினி. சொன்னதும்
பின் ஆளி சம்மதித்தான் பெண்கொடுக்க!—அந்நேரம்
வந்த தொருதந்தி! வாசித்தான் ஆளிஅதை;

கந்தவேள் பாங்கில்நீர் சுட்டிய—சொந்தப்
பணம் இல்லை, பாங்கு முறிந்தது, யாதும்
குணமில்லை, என்றிருத்தல்கண்டு—திணறியே
'வீரும் எனக்கிள்ளை வெண்ணிலையும் ஒன்றுமில்லை
ஆடுவிறறால் ரூபாய்ஓர் ஐந்நூறு—கூடிவரும்
மஞ்சினி யண்ணா மணத்தை நடத்துவோம்
அஞ்சாறு தேதிக் கதிகமாய்—மஞ்சாமல்
நாளமைப்போம்" என்றந்த ஆளி நவிலவே
தோளலுத்த மஞ்சினி, "ஆளியண்ணா—கேளிதை
இந்த வருடத்திலு நல்லநாள் ஏதுமில்லை
சிறந்திப்போம் பின்" என்று செப்பினான்—'எந்த
வருடத்திலே? எந்த வாரத்திலு? எந்தத்

தெருவில்? திருமணம் என்ற—ஒருசொல்
 நிச்சயமாய்ச் சொல்லண்ணா நீ என்றான் ஆளிதான்!
 பச்சோந்தி மஞ்சினி பாடலுற்றான்:— “பச்சையாய்த்
 தாலி யறுத்தவளைத் தாலிகட்டி னால்ஊரார்
 கேலிபண்ண மாட்டாரா கேளண்ணா மேலும்
 சாதியிலே மட்டமென்று சாற்றுகின்றாய். அம்மட்டோ
 வேதியனை நீக்கிடவும் வேண்டுமென்றாய்—ஏது
 முடியாதே” என்று முடித்தெழுந்து சென்றான்.
 படியேறி நின்றமெய்க் காதல்—துடிதுடிக்கும்
 முத்தன் அங்குவந்தான் “முகூர்த்தநாள் நாளைக்கே.
 தத்தையை நீமணக்கச் சம்மதமா?—மெத்த
 இருந்த சொத்தும் இல்லையப்பா ஏழைநான் நன்றாய்த்
 தெரிந்ததா முத்தா? செலவும்—விரிவாக
 இல்லை மணந்துகொள்” என்றுரைத்தான் ஆளி! அந்தச்
 சொல்லால் துளிர்த்துப்பூத் துக்காய்த்து—நல்ல
 கனியாய்க் கனிந்திட்ட முத்தன் உளந்தான்
 தனியாய் இராதே—“தடைஏன்—இனி” என்றான்
 முந்திமணம் ஆயிற்றாம். பாங்கு முறியவில்லை.
 தந்திவந்து சேர்ந்ததாம் பின்பு!

திருமணம்

மாதிலன் இலைஎனில் வாழ்தல் இலைஎனும்
 காதல் நெஞ்சக் காந்தமும். நாணத்
 திரைக்குட் கிடந்து துடிக்கும் சேயிழை
 நெஞ்ச இருமும் நெருங்கும்! மணம்பெறும்!

புணர்ச்சி இன்பம் கருதாப் பூவையின்
 துணைப்பாடு கருதும் தூயோன், திருமணச்
 சட்டத் தாற்பெறத் தக்க தீரிலை
 இருப்பினும் அதனை மேற்கொளல் இல்லை.
 அஃது திருமணம் அல்ல ஆதலால்!

என்தின வறிந்து தன்செங் காந்தள்
 அரும்பு விரற்கிளி அலகு நகத்தால்
 நன்று சொறிவாள் என்று கருதி
 மணச்சட் டத்தால் மடக்க நினைப்பது
 திருந்திவரும் நாட்டுக்குத் தீயஎடுத் துக்காட்டு
 மங்மையர் உலகின் மதிப்புக்குச் சாவுமணி!
 மலம்மூ டத்தான் மலர்பறித் தேன்னிலை
 குளிர்மலர்ச் சோலை கோவென் மழாதா?

திருமண மின்றிச் செத்தான் அந்தச்
 சில்லிட்ட பிணத்துக்குத் திருமணம் செய்ய
 மெல்லிய வாழைக் கன்றைவெட் டுவது
 புரோகி தன்புரட் டுநூல்! அதனைத்
 திராவிடர் உள்ளம் தீண்டவும் நாணுமே!

கருத்துரைப் பாட்டு

தலைவன் கூற்று

(வேந்தனிட்ட வேலையை மேற்கொண்டு செல்லும் தலைவன் தன் தேர்ப் பாகனை நோக்கி, 'இன்று விரைந்து சென்று அரசன் இட்ட வேலையை முடித்து நாளைக்கே தலைவியின் இல்லத்தை அடைய வேண்டும்; தேரை விரைவாக நடத்து' என்று கூறுவது.)

நாமின்று சென்று நாளையே வருவோம்;
வீழும் அருவிபோல் விரைந்துதேர் நடத்துவாய்;
இளம்பிறை போல்அதன் விளக்கொளி உருளை
விண்வீழ் கொள்ளிபோல் விளைநிலம் படியக்
காற்றைப் போலக் கடிது மீள்வோம்;
வளையல் நிறைந்த கையுடைய
இளையனை மாண்புற யான்மணந் துவக்கவே.

(குறுந்தொகை 189-ஆம் பாடல். மதுரை
ஈழத்துப் பூகன்றேவன் அருளியது.)

தலைவி கூற்று

(தலைவனை நினைத்துத் தான் துயிலா
திருத்தலைத் தோழிக்குத் தலைவி கூறியது.)

ஆர்ப்புறம் இடிசேர் கார்ப்பரு வத்தைக்
கொல்லையின் மணந்த முல்லைக் கொடியின்
சிரிப்பென அரும்பு லிரிக்கும் நாடனை
எண்ணித் துயில்நீங் கியஎன்
கண்கள் இரண்டையும் காண்பாய் தோழியே!

(குறுந்தொகை 186-ஆம் பாடல். ஒக்கூர்
மாசாத்தி அருளியது.)

தோழி கூற்று

(தலைவன், தலைவியை மணம் புரியாமல்
நெடுநாள் பழகி, ஒருநாள் வேலிப்புறத்
திலே வந்து நிற்கிறான்! அவன் காதில்
விழும்படி, தலைவியை நோக்கிக் கூறுகி
றான் தோழி: "தலைவன் நட்பினால் உன்
தோள் வாடினாலும் உன் அன்பை அது
குறைத்து விடவில்லை" என்று.)

மிளகு நீள்கொடி வளர்மலைப் பாங்கில்
இரவில் முழங்கிக் கருமுகில் பொழிய,
ஆண்குரங்கு தாவிய சேன்கிளைப் பலாப்பழம்

அருவியால் ஊர் த்துறை வரும் எழிற் குன்ற
நாடனது நட்புநின் தோளை
வாடச் செய்யினும் அன்பைமாய்க் காதே!

கதவு பேசுமா?

காதல் துரத்தக் கடிதுவந்த வேல்முருகன்,
ஏதும் உரையாமல் இருவிரலை விட்டுத்
தெருக்கதவில் ஊன்றினான் "திறந்தேன்" என்றோர் சொல்
வரக்கேட்டான். "ஆ ஆ மரக்கதவும் பேசுமோ?

என்ன புதுமை! என்னுங்க மறுநொடியில்
சின்னக் கதவு திறந்த ஒலியோடு
தன்னருமைக் காதலியின் தாவுமலர்க் கைநுகர்ந்தான்!
புன்முறுவல் கண்டுள்ளம் பூரித்தான், "என்னேடி
தட்டுமுன்பு தாழ்த்திநந்து விட்டாயே" என்றுரைத்தான்.
விட்டுப் பிரியாதார் மேவும் ஒரு பெண்தான்
பிரிந்தார் வரும்வரைக்கும் பேதை. தெருவில்
கருமரத்தாற் செய்த கதவு.

திராவிட நாடு

இனப்பெயர்

'இனப் பெயர் ஏன்' என்று பிறன் எனைக்கேட்டால்
மனத்தில் எனக்குச் சொல்லொணா மகிழ்ச்சியாம்.
"நான்தான் திராவிடன்" என்று நவில்கையில்
தென்னான் நாவெலாம்! வான்தான் என்புகழ்!

'முன்னான்' என்னும் பன்னெடுங் காலத்தின்
உச்சியில் 'திராவிடன்' ஒலிசெய்கின்றான்.
அன்னோன் கால்வழி யாகிய தொடர்கயிற்று
மறுமுனை நான்! என் வாழ்வின் கால்வழி
யாகிய பொன்னிழை அளக்க ஒண்ணா
எதிர்கா லத்தின் கடைசியோ டியைந்ததி.

சீர்த்தியால், அறத்தால், பெழுமையால் வையப்
போர்த்தி மத்தால் இயற்கை புனைந்த
ஒருயிர் நான்! என் உயிர் இனம் திராவிடம்!
ஆரியன் அல்லேன் என்னும் போதில்
எத்தனை மகிழ்ச்சி! எத்தனை மகிழ்ச்சி!
விரிந்த வரலாற்றுப் பெருமரம் கொண்ட
'திராவிடன்' ஆலின் சிறிய வித்தே!
இந்நான் வாழ்வுக் கினிதினி தாகிப்
பொன்னேர் கருத்துக்கள் பொதிந்துள அதனில்!
உன்னிப் பெயர் தான் என்ன என்று
கேட்கக் கேட்க அதனால் எனக்கு
மீட்டும் மீட்டும் இன்பம் விளைவதாம்.

கடந்த காலப் படம் இது:

அட்டே வடபெருங் குன்றமும் இல்லை!
அவ்விடம் நீர்ப்பரப்பு—ஆழ்கடல் உள்ளதே!
அப்பெருங் கடல்அலை, அழகிய விர்திய
வெற்பின் வடபுறத்து வினையா டின வ!
மேற்கு—அரபிக்கடல் கிழக்கு வங்கக் கடல்
இல்லை! என்ன வியப்பு இது!
ஆபிரிக்கமும், ஆத்திரே லியமும்
குமரி ஆறுபாய் குளிர்தென் மதுரையும்
இடையீ டின்றி நெடிது கிடந்த
'தொடித்தோள் வையம்' தோன்றக் கண்டேன்,
அங்குக் கண்டேன்:
தென்மது ரைத்தமிழின்முதற் கழகம்!
அதன்பாற் கண்டேன்:
ஆன்ற முத்தமிழ் அறிஞர் பல்லோரை.
நான்ஓர் திராவிடன்; நனிமகிழ் வுடையேன்!

நொடித்தோள் வைய நெடிய வானில்,
உடுக்கள் போற்பல உயர்நா டுகளும்
அவற்றிடைத் திகழும் அழகு முழுமதித்
தென்மா மதுரையும் திகழ்வதாகப்—
பெருஞ் சாத்தின் இருள்கெடத் தமிழறிவு—
திராவிடர் கொண்டு செர்க்கின் றாரே.

என்னே! என்னே!

வடக்குக் கடல்நீர் தெற்கிற் பாய்ந்ததே!
தொடித்தோள் வையத் தூயநா டுகளில்
சிற்சில வற்றைச் சிறிவழுங் கிற்றே!
அத்தென் பாங்கினர் அடைந்தனர் இங்கே!
மீண்டும் தெற்கில் ஈண்டிற்று வெள்ளம்!
மற்றும் சிற்சில மண்ணகம் மறைந்தன.
என்னே கொடுமை!

அங்குளார் இங்கு வந்தனர் அலறியே
'தெய்' என்று செப்பும் தீமுதல் ஐந்தில்
நீர் ஒன்று—அடிக்கடி நெடுநிலம் விழுங்கலாள்
சிதறி வந்த தென்புலத் தாரை
ஓம்பும்நாள் இடைவிடாது—உளவா யிற்றே!

கடற்கீழ்க் கிடந்த வடபெரும் பனிமலை
மேற்றோன் றும்படி மிகுபெருங் கடல்நீர்
தென்பால் ஐயகோ சிறி வந்ததால்
தொடித்தோள் வையமே படிமிசை மறைந்ததே
இன்று தென்கடலில் இலங்கை முதலால்
ஒன்று மில்லை.
மேற்கிடம் அரபிக் கடலும்
கிழக்கிடம் வங்கக் கடலும்
அன்றிவேறில்லை.

வடபெரும் பனிமலை மண்மேற் றோன்ற
அங்கிருந்து விந்தியம்ஆம் குன்றம் மட்டும்
நிலப்பரப் பானது!
திசழ்வித் தியத்தின் தென்னாட்டுத் திராவிடர்
அங்கும் குடிபுகுந் தழகு செய்தனர்.
ஆரியர் கால்நடை அமைய வந்தவர்,
பனிவரை யடுத்த நனிபெரு நிலத்தில்
தங்கினர். தங்கித் தங்கள் வாழ்வையும்
மொழியையும் தமிழால் ஒழுங்கு செய்தனர்.
வடபால் இருந்துதென் குடபால் வந்த
ஆரியர் சிற்சிலர்
குடமலைச் சாரல் அடைந்தார் ஆதலின்
குடமலை தன்னைக் குடமுனி என்றனர்.
ஆரியர் இங்குச் சீரிய தமிழில்
அறிவு பெற்றனர் அதிகா ரத்தின்
விருப்பால் நாடொறும் விளைந்தனர் சூழ்ச்சிகள்.

இடைத்தமிழ்க் கழகம் கடைத்தமிழ்க் கழகம்
முதற்பெருங் கழகம் ஆகிய
எவற்றிலும் தம்பெயர் ஏற்றித் தம்மைத்
திராவிட இனத்திற் சேர்ந்தோர் போலக்
காட்ட முயன்றனர் அன்றோ
திராவிடன் நான்! என் பெருமை
இராவிடம் இல்லை மகிழ்ச்சி பெரிதே!

திராவிடன்

திராவிடன் கடமை

மனவீட்டைத் திறப்பாய்—சாதி
மதக்கதவுடைத்து

(மனவீட்டை)

இனமான திராவிடர் பண்பின்
எழில்காண உணர்வு விளக்கேற்று

(மனவீட்டைத்)

புனைசுருட் டுக்குப்பை
புராண வழக்கங்கள்
இனிமேலும் விட்டுவைக்
எடுத்துடைப்பத்தை இப்
தனி உலகை ஆண்டவனை
தன்மானம் இழந்திடாதே

அன்றோ—பழம்
யாவும்?
காதே
போதே
முன்னாள்
இந்தாள் (மனவீட்டை)

வடநாடு தென்னாட்டை
வஞ்சங்கள் சிறிதல்ல
இடைநாளில் மட்டுமா?
இரண்டாயிரத் தாண்டு
விடுவாயாடாதன்ன
விடுதலை திராவிடர் விடுதலையி லுண்டு

வீழ்த்தச்—செய்த
தம்பி
சென்ற
பார்த்தார்
லத்தை—உன்

(மனவீட்டை)

அது முடியாது

கோட்டை நாற்காலி இன்றுண்டு—நானை
கொண்டுபோய் விடுவான் திராவிடக்காணை.

கோட்டை நாற்காலி...

கேட்டை விளைத்துத் திராவிடர் கொள்கையைக்
கிள்ள நினைப்பது மடமையாம் செய்கை

கோட்டை நாற்காலி...

காட்டை அழிப்பது கூடும்—அலை
கூடலையும் துர்ப்பது கூடும்
மேட்டை அகழ்வதும் கூடும்—விரி
விண்ணை அளப்பதும் கூடும்
ஏட்டையும் நூலையும் தடுப்பது கூடும்—உரிமை
எண்ணத்தை மாற்றுதல் எப்படி? கூடும்?

கோட்டை நாற்காலி...

அடக்குமுறை செய்திடல் முடியும்—கொள்கை
அழிக்குமுறை எவ்வாறு முடியும்?
ஒடுக்குசிறை காட்டுதல் முடியும்—உணர்
வொடுக்குதல் எவ்வாறு முடியும்?
திடுக்கிடச் செய்திடும் உன்னை—இத்
திராவிடர் எழுச்சியை மாற்றவா முடியும்?

கோட்டை நாற்காலி...

பிரிவு தீது

கேரளம் என்றுபி ரிப்பதுவும்—நாம்
கேடுற, ஆந்திரம் பிய்ப்பதுவும்
சேரும் திராவிடர் சேரா தமிழ்த்திடச்
செய்திடும் சூழ்ச்சி அண்ணே—அதைக்
கொய்திட வேண்டும் அண்ணே.

கேரளம் என்னல்தி ராவிடமே—ஒரு
கேடற்ற ஆந்திரம் அவ்வாறே
கேரளம் ஆந்திரம் சேர்ந்த மொழிகள்
திராவிடம் ஆகும் அண்ணே—வேறு
இராதெனல் உண்மை அண்ணே.

செந்தமிழ் கேரளம் ஆந்திரமும்—அவை
சேர்ந்திடும் கன்னடம் என்பதுவும்
நந்தம் திராவிட நாடெனல் அல்லது
வந்தவர் நா டாமோ?—அவை
வடவர் நா டாமோ?

செந்தமிழ் கேரளம் ஆந்திரமும்—அவை
சேர்ந்திடும் கன்னட நன்மொழிகள்
அந்த மிகுந்த திராவிடம் அல்லது
ஆரியச் சொல் லாமோ—அவர்
வேர்வந்தசொல் லாமோ?

உணரவில்லை

உணரச் செய்தான் உன்னை—அவன்
ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு நொடியும்

உணரச் செய்தான்...

தண்ணைத் தொழுவோன் உய்வென் கின்றான்—உனைத்
தணலில் தள்ள வழிபார்க் கின்றான்.

உணரச் செய்தான்...

முணுமுணு வென்றே மறைவிற் சென்றே
முட்டாள் முட்டாள் திராவிடன் என்றே
பணிமனை ஆட்சி பட்டம் யாவும்
பார்ப்பானுக்கே என்றுபு கன்றே.

உணரச் செய்தான்...

நானிலம் ஆண்டான் திராவிடன்
நான்மேல் என்றான் பார்ப்பான்
ஏனவன் காலில் வீழ்தல்
எண்ணில் கோடி மக்கட்

அந்நாள்
இந்நாள்
வேண்டும்?
குறவே.

உணரச் செய்தான்...

அடியை நத்திப் பிழைத்த
ஆளப் பிறந்த தாய்ச்சொல்
துடியாய்த் துடித்தான் உன்றன்
தூளாய்ச் செய்துனை ஆளாக்

பார்ப்பான்
கின்றான்
ஆட்சி
கிடவே.

உணரச் செய்தான்...

உயிர் பெரிதில்லை

ஒருவன் உள்ள வரையில்—குருதி
ஒரு சொட் டுள்ள வரையில்.

ஒருவன் உள்ள வரையில்...

திராவிட நாட்டின் உரிமைக்குப் போரிடச்
சிறிதும் பின்னிடல் இல்லை திராவிடன்

ஒருவன் உள்ள வரையில்...

பெரிது மானம்! உயிர் பெரி
பெற்ற தாயைப் பிறரால்
திராவிடன் அல்லன்! திராவிடன்
தீமை செய்து பார்க்கட்டும்

தில்லை!
விடுவோன்
அல்லன்!
ஆள்வோர்!

ஒருவன் உள்ள வரையில்...

அடித்தோன் அடிபட நேர்ந்ததில் புலகில்
ஆள வந்தார் ஆட்படல் உண்டு
நெடிய திராவிடம் எங்களின் உடைமை
நிறைவுணர்வு வண்டெங்கள் பட்டாள முண்டு!
ஒருவன் உள்ள வரையில்...

வஞ்ச நரிகள் புலிக்காட்டை ஆளுமோ?
வடக்கர் எம்மை ஆளவும் மாளுமோ?
அஞ்சும் வழக்கம் திராவிடர்க் கில்லை
ஆள்வவிதோள் வலிக் குப்பஞ்சம் இல்லை!
ஒருவன் உள்ள வரையில்...

இனி எங்கள் ஆட்சி

தன்னினம் மாய்க்கும் தறுதலை யாட்சி
சற்றும் நிலைக்காது! மாளும்! தன்னினம்...

இந்நிலம் திராவிடம் ஆண்டார்
இறந்தநாள் வரலாறு காண்க. தன்னினம்...

மன்னும் இமயத்தில் தல்வெற்றி நாட்டிய
மன்னவன் திரவிட மன்னன்—எதிர்
வந்திட்ட ஆரிய ரைப்புறம் கண்டதோள்
திராவிட மன்னவன் தோளே!
சின்ன நினைப்புகள் தன்மான மற்ற
செயல்களை இனி விட்டு வையோம். தன்னினம்...

திரவிடப் பெருங்குடியில் வந்தவன் திரவிடத்
திருநாடு பெற்ற செய்தான்—இத்
திரவிடர்க் கின்னல் செய்துதன் நன்மை
தேடினான் எனிலவன் நாய்தான்!
எரிகின்ற எங்களின் நெஞ்சமேல் ஆணை
இனி எங்கள் ஆட்சி இந் நாட்டில் தன்னினம்...

தமிழனுக்கு வீழ்ச்சியில்லை!

தமிழனுக்கு வீழ்ச்சியில்லை; தமிழன் சீர்த்தி
தாழ்வதில்லை! தமிழ்நாடு, தமிழ் மக்கள்.
தமிழ்என்னும் பேருணர்ச்சி இந்நாள் போலே
தமிழ்நாட்டில் எந்நாளும் இருந்ததில்லை!
தமிழர்க்குத் தொண்டுசெய்யும் தமிழ் னுக்குத்
தடைசெய்யும் நெடுங்குன்றும் துளாய்ப் போகும்!
தமிழுக்குத் தொண்டுசெய்வோன் சாலதில்லை
தமிழ்த்தொண்டன் பாரதிதான் செத்த துண்டோ?

தமிழகத்தில் மலைபோன்ற செல்வத் தாரும்,
தம் ஆணை பிறர் ஏற்க வாழ் வாரும்,
தமிழர்க்கோ தமிழ்க்கோ இடையூறொன்று
தாம் செய்து வாழ்ந்தநாள் மலையே நின்றே!
உமிழ்ந்தகிறு பருக்கையினால் உயிர் வாழ் வாரும்
உரமிழந்து சாக்காட்டை நண்ணு வாரும்!
தமிழ் என்று தமிழரென்று சிறிது தொண்டு
தாம்புரிவார் அவர் பெருமை அரசர்க் கில்லை!

ஒருதமிழன் தமிழர்க்கே உயிர்வாழ் கின்றான்;
உயிர்வாழ்வோன் தமிழர்க்கே தனைசு கின்றான்;
அரியபெருஞ் செயலையெலாம் தமிழ்நாட் டன்பின்
ஆழத்தில் காணுகின்றான்! தமிழன், இந்நாள்.
பெரிதான திட்டத்தைத் தொடங்கி விட்டான்;
'பிறந்துளார் தமிழறிஞர் ஆதல் வேண்டும்,
வருந்தமிழர் வையத்தை ஆளவேண்டும்'
வாழ்கதமிழ்! இவ்வையம் வாழ்க நன்றே!

அந்நாளின் இலக்கியத்தை ஆய்தல் ஒன்றே
அரும்புலமை எனும்மடமை அகன்ற திங்கே!
இந்நாளிற் பழந்தமிழிற் புதுமை ஏற்றி
எழுத்தெழுத்துக் கிண்ப்பேற்றிக் கவிதை தோறும்
தென்னாட்டின் தேவைக்குச் சுடரை யேற்றிக்
காவியத்தில் சிறப்பேற்றி, இந்த நாடு
பொன்னான கலைப்பேழை என்று சொல்லும்
புகழேற்றி வருகின்றார்—அறிஞர் வாழ்க!

தமிழன்

அறியச் செய்தோன் தமிழன்
அறிந்த அனைத்தும் வையத்தார்கள்

அறியச் செய்தோன்...

செறிந்து காணும் கலையின் பொருளும்
சிறந்த செயலும் அறமும் செய்து
நிறைந்த இன்ப வாழ்வைக் காண
நிகழ்த்தி, நிகழ்த்தி, நிகழ்த்தி முன்னாள்

அறியச் செய்தோன்...

காற்றுக் கனல்மண் புனலும், வானும்
தமிழன் கனவும் திறமும் கூட்டி
நாற்றிசை அழகை வாழ்வைச் செய்ய
நவீன்று, நவீன்று, நவீன்று முன்னாள்

அறியச் செய்தோன்...

எங்கும் புலமை எங்கும் விடுதலை
எங்கும் புதுமை கண்டாய் நீதான்!
அங்குத் தமிழன் திறமை கண்டாய்!
அங்குத் தமிழன் தோளே கண்டாய்!

அறியச் செய்தோன்...

பகை நடுக்கம்

தமிழர் என்று சொல்வோம்—பகைவர்
தமை நடுங்க வைப்போம்
இமய வெற்பின் முடியிற்—கொடியை
ஏற வைத்த நாங்கள்

தமிழர் என்று...

நமத டாஇந் நாடு—என்றும்
நாமிந் நாட்டின் வேந்தர்
சமம்இந் நாட்டு மக்கள்—என்றே
தாக்கடா வெற்றி முரசை!

தமிழர் என்று...

எந்த நாளும் தமிழர்—தம் கை
ஏந்தி வாழ்ந்த தில்லை
இந்த நாளில் நம் ஆணை—செல்ல
ஏற்றடா—தமிழர் கொடியை.

தமிழர் என்று...

வையம் கண்ட துண்டு—நாட்டு
மறவர் வாழ்வு தன்னைப்
பெய்யும் முகிலின் இடிபோல்—அட்டே
பேரிகை முழக்கு.

தமிழர் என்று...

கூவாய் கருங்குயிலே

எங்கள் திருநாட்டில் எங்கள்நல் ஆட்சியே
பொங்கிடுக வாய்மை பொலிந்திடுக என்றேநீ
செங்கதிர் சிர்க்கையால் பொன்னள்ளிப் பூசிய
கங்குல் நிகர்த்த கருங்குயிலே கூவாயே.

கன்னடம்தெ லுங்குமலை யாளம் கனிதுளவும்
முன்னடைந்தும் மூவாது முன்பகைக்கும் சோரரது
மன்னும் தமிழ்தான் இவ் வையத்தை யாங்க எனக்
கன்னற் குரலெடுத்துக் கூவாய் கருங்குயிலே.

வராதெனச் சொன்னாரும் வருந்தத்தன் ஆட்சி
இராத இடமில்லை என்றநிலை நாட்டத்
திராவிட நாடு சிறைநீங்க என்று
குரலே முரசாகக் கூவாய் கருங்குயிலே.

உண்ணல் உடுத்தல் உயிர்த்தல் எனச் செந்தமிழை
நண்ணலும் ஆம் என்று நாட்டுக்; வேறுமொழி
எண்ணல் நிறுவல் இவாதுகல்வி கட்டாயம்
பண்ணல் பயன் என்று கூவாய் கருங்குயிலே.

செந்தமிழைச், செந்தமிழ் நாட்டைச் சிறைமீட்க
நந்தமிழர் உள்ளத்தில், வையம் நடுநடுங்கும்
வெந்தணல் ஒன்று விரைந்து வளர்ந்ததென்று
குந்திக் குரலெடுத்துக் கூவாய் கருங்குயிலே.

இளைஞர் துடிக்கின்றார் தமிழின்நிலை எண்ணிக்
கிளைஞர் அடைகின்ற கேடுபொறார் இங்கு
விளையாட வேண்டாமே ஆளவந்தார்! வாழ்வின்
களைநீக் குகஎன்று கூவாய் கருங்குயிலே

பாலோடு நேர்தமிழும் பைந்தமிழ் மக்களும்
ஆவலோடு வேர்என் றறிந்திருந்தும் ஆளவந்தார்
மேலோடு பேசி விடுவரேல் அவ் வாட்சி
சாலோடு நீர்என்று சாற்றாய் கருங்குயிலே.

தமிழர்களின் எழுதுகோல்

கருத்தூற்று மலையூற்றாய்ப் பெருக்கெடுக்க வேண்டும்
கண்டதைமேற் கொண்டெழுதிக் கட்டுரையாக் குங்கால்
தெருத்தூற்றும்; ஊர்தூற்றும்; தம்முளமே தம்மேற்
சிரிப்பள்ளித் தூற்றும்! நலம் செந்தமிழ்க்கும் என்னாம்?
தரத்தம்மால் முடிந்தமட்டும் தரவேண்டும் பின்னால்
சரசரெனக் கருத்தூறும் மனப்பழக்கத் தாலே!
இருக்கும்நிலை மாற்றஒரு புரட்சிமனப் பான்மை
ஏற்படுத்தல், பிறர்க்குழைக்கும் எழுத்தாளர் கடனாம்.

விரும்பத்தை நிறைவேற்ற முயலுங்கால் வையம்
வெறுந்தோற்றம் என்னும்ஒரு வேதாந்தப் பேச்சேன்?
மரத்தடியில் மறைந்திருந்து வாலியனைக் கொன்ற
மட்டமுறு கருத்துக்கள் இப்போது வேண்டாம்
உரத்தினிலே குண்புகும் வேளையிலும் மக்கள்
உயிர்காக்கும் மனப்பான்மை உண்டாக்க வேண்டும்?
பெருநிலத்தார் எல்லோரும் ஒருதாயின் மக்கள்
பிறர்தமர்என் நெண்ணுவது பேதமையே அன்றோ!

பொதுமக்கள் நலம்நாடிப் பொதுக்கருத்தைச் சொல்லிக்
புன்கருத்தைச் சொல்லுவதில் ஆயிரம்வந் தாலும்
அதற்கொப்ப வேண்டாமே! அந்தமிழர் மேன்மை
அழிப்பாரைப் போற்றுகற்கும் ஏடுபல வாழ்ந்தால்
எதிர்ப்பதன்றோ தமிழர்களின் எழுதுகோல் வேலை?
ஏற்றசெயல் செய்தற்கும் ஏன் அஞ்சவேண்டும்?
உதிர்த்திடுக பொன்மலர்கள் உயர்கைகள், நன்றே
உணர்ந்திடுக உளங்கவரும் புதுமணத்தை யாண்டும்.

இசைத் தமிழ்

மேசை விளக்கேற்றி—நாற்காலி
மீதில் அமர்ந்தேநான்

ஆசைத் தமிழ்ப்படித்தேன்—என்னருமை
அம்மா அருகில்வந்தார்

மீசைத் தமிழ்மன்னர்—தம்பகையை
வென்ற வரலாற்றை

ஓசை யுடன்படித்தேன்—அன்னைமகிழ்
வுற்றதை என்ன சொல்வேன்!

செந்தமிழ் நாட்டினிலே—வாழ்கின்ற
சேயிழை யார்எவரும்

வந்த விருந்தோம்பும்—வழக்கத்தை
வாய்விட்டுச் சொல்லுகையில்

அந்தத் தமிழ் அன்னையின்—முகத்தினில்
அன்பு பெருகியதை

எந்த வகைஉரைப்பேன்!—கேட்டபின்பும்
இன்னும்சொல் என்றுரைத்தார்!

கிட்ட நெருங்கிஎனைப்—பிள்ளாய் என்று
செஞ்சி நறுந்தேனைச்

சொட்டு வதைப்போலே—வாய்திறந்து
சொல்லொரு பாடல்என்றார்

கட்டிக் கரும்பான—இசைத்தமிழ்
காதலிற் கேட்டவுடன்

எட்டு வகைச்செல்வமும்—தாம்பெற்றார்
என்னைச் சுமந்துபெற்றார்!

சிறுத்தையே வெளியில் வா

பூட்டிய இருப்புக் கூட்டின் கதவு
திறக்கப் பட்டது! சிறுத்தையே வெளியில்வா!
எலிஎன உன்னை இகழ்ந்தவர் நடுங்கப்
புலிஎனச் செயல்செய்யப் புறப்படு வெளியில்!
நம்பினை பதலினை நள்ளிருள் என்றே
சிம்புட் பறவையே சிறகை விரி, எழு!
சிங்க இளைஞனே திருப்புகம்! திறவிழி!
இங்குள் நாட்டுக் கிழிசுழுவை ஆட்சியா?
கைவிரித் துவந்த கயவர், நம்மிடைப்
பொய்வி ரித்துநம் புலன்கள் மறைத்துத்
தமிழுக்கு விலங்கிட்டுத் தாயகம் பற்றி

நமக்குள் உரிமை தமக்கென் பார்எனில்,
 வழிவழி வந்த உன் மறத்தனம் எங்கே?
 மொழிப்பற நெங்கே? விழிப்புற நெழுக!
 இகழ்ச்சி நேர்ந்தால் இறப்போம் என்றும்
 புகழ்ச்சி யேஎம் பூணாம் என்றும்
 வையம் ஆண்ட வண்டமிழ் மரபே
 கையி ருப்பைக் காட்ட எழுந்திரு!
 குறிக்கும்உன் இளைஞர் கூட்டம் எங்கே?
 மறிக்கொணாக் கடல்போல் மாப்பகை மேல்விடு!
 நன்மொழிக்கு விடுதலை நல்கிட எழுந்திரு!
 பொன்மொழிக்குந் புதுமை ஏற்றுவாய்!
 மக்களை ஒன்றுசேர்! வாழ்வை யுயர்த்துக்!
 கைக்குள திறமை காட்ட எழுந்திரு!
 வாழ்க இளைஞனே, வாழ்க நின்கூட்டம்!
 வாழ்கதிராவிட நாடு!
 வாழ்க நின்வையத்து மாப்புகழ் நன்றே!

தீவாளியா?

நரகனைக் கொன்றநாள் நல்விழா நாளா?
 நரகன் இறந்ததால் நன்மை யாருக்கு?
 நரகன் என்பவன் நல்லனா? தீயனா?
 அசுரன்என் நவனை அறைகின் றாரே?
 இராக்கதன் என்றும் இயம்புகின் றாரே?
 இப்பெய ரெல்லாம் யாரைக் குறிப்பது?—
 இன்றும் தமிழரை இராக்கதர் எனச்சிலர்
 பன்னு சின்றனர் என்பது பொய்யா?
 இவைக ளைநாம் எண்ண வேண்டும்.
 எண்ணா தெதையும் நண்ணுவ தென்பது
 படித்தவர் செயலும் பண்பும் ஆகுமா?
 வழக்கம் என்பதில் ஒழுக்கம் இல்லையெல்
 கழுத்துப் போயினும் கைக்கொள வேண்டாம்.
 ஆயிரம் கோடி ஆண்டு செல்வினும்
 தூயது தூயதாம் துரும்பிற்கும் பாகாது!
 'உனக்கெது தெரியும், உள்ளநா னெல்லாம்
 நினைத்து நடத்திய நிகழ்ச்சியை விடுவதா?'
 என்றுகேட் பவனை, 'ஏனடா குழந்தாய்!
 உனக்கெது தெரியும் உரைப்பாய்' என்று
 கேட்கும் நாள், மடமை கிழிக்கும் நாள், அறிவை
 ஊட்டும் நாள் மானம் உணகு நாள் இந்நாள்.
 தீவா வளியும் மானத் துக்குத்
 தீவாளி ஆயின் சீஎன்று விடுவிரே!

பன்னீர்ச் செல்வம்

மார்புற அணைத்து நாதன்
மங்கைக்குத் தந்த இனபம்
சார்புறத் தேகம் தண்ணை
மனத்தினைத் தழுவும் தேரம்
தேரீனில் இருந்த நாதன்
மறைந்தனன் என்றால் நேயக்
கார்குழல் மங்கை கொள்ளும்
கடுத்துயர்க் களவு முண்டோ?

இறைந்ததற் றமிழர் தம்மை
இணைத்தசீர் இராம சாமி
அறைந்தநல் வழியே இந்தி
அரவினைக் கொன்றான் செல்லன்
நிறைந்தஅத் தேனை நாட்டார்
நினைந்துண்ணும் போதே அன்னோன்
மறைந்தனன் என்றால் யார்தாம்
மனம்துடி துடிக்க மாட்டார்?

எல்லையில் 'தமிழர் நன்மை'
என்னுமோர் முத்துச் சோளக்
கொல்லையில் பார்ப்பா னென்ற
கொடுநரி உலவும் போது,
தொல்லைநீக் கிட எழுந்த
தூயரில் பன்னீர்ச் செல்லன்
இல்லையேல் படைத் தலைவன்
இல்லைஎம் தமிழ்வேந் துக்கே.

ஆங்கில நாட்டில் நல்ல
இந்திய அமைச்ச னுக்குத்
திங்கிலாத் துணையாய்ச் சென்றான்
சர் பன்னீர்ச் செல்லன் தான்மேல்
ஒங்கிய விண்வி மானம்
உடைந்ததோ ஒலிநீர் வெள்ளம்
தூங்கிய கடல்வீழ்ந் தானோ
துயர்க்கடல் வீழ்ந்தோம் நாங்கள்.

பண்கெட்டுப் போன தான
பாட்டுப்போல் தமிழர் வாழும்
மண்கெட்டுப் போமே என்னும்
மதிகெட்டு மானம் கெட்டும்
எண்கெட்ட தமிழர் பல்லோர்
பார்ப்பணர்க் கேவல லாகிக்
கண்கெட்டு வீழும் போதோ
கடல்பட்ட தெங்கள் செல்வம்?

பன்னீர்ச் செல்வம்

மார்புறு அணைத்து நாதன்
மங்கைக்குத் தந்த இனபம்
சார்புறத் தேகம் தன்னை
மனத்தினைத் தழுவும் நேரம்
தேரீவில் இருந்த நாதன்
மறைந்தனன் என்றால் நேயக்
கார்குழல் மங்கை கொள்ளும்
கடுந்துயர்க் களவு முண்டோ?

இறைந்தநற் றமிழர் தம்மை
இணைத்தசீர் இராம சாமி
அறைந்தநல் வழியே இந்து
அரவினைக் கொன்றான் செல்வன்
நிறைந்தஅத் தேனை நாட்டார்
நினைந்துண்ணுப் போதே அன்னோன்
மறைந்தனன் என்றால் பார்தாம்
மனம்துடி துடிக்க மாட்டார்?

எல்லையில் 'தமிழர் நன்மை'
என்னுமோர் முத்துச் சோளக்
கொல்லையில் பார்ப்பா னென்ற
கொடுநரி உலவும் போது,
தொல்லைநீக் கிட எழுந்த
தூயரில் பன்னீர்ச் செல்வன்
இல்லையேல் படைத் தலைவன்
இல்லைஎம் தமிழ்வேந் துக்கே.

ஆங்கில நாட்டில் நல்ல
இந்திய அமைச்ச னுக்குத்
நிங்கிலாத் துணையாய்ச் சென்றான்
சர் பன்னீர்ச் செல்வன் தான்மேல்
ஒங்கிய வின்னி மானம்
உடைந்ததோ ஒலிநீர் வெள்ளம்
தூங்கிய கடல்வீழ்ந் தானோ
துயர்க்கடல் வீழ்ந்தோம் நாங்கள்.

பண்கெட்டுப் போன தான
பாட்டுப்போல் தமிழர் வாழும்
மண்கெட்டுப் போமே என்னும்
மதிக்கெட்டு மானம் கெட்டும்
எண்கெட்ட தமிழர் பல்லோர்
பார்ப்பனர்க் சேவ வாதிக்
கண்கெட்டு வீழும் போதோ
கடல்பட்ட தெங்கள் செல்வம்?

சிங்கத்தை நரிய டிக்கும்
 திறமில்லை எனினும் சிங்கம்
 பொங்குற்றே இறந்த தென்றால்
 நரிமனம் பூரிக் காதோ?
 எங்குற்றான் செல்வன் என்றே
 தமிழர்கள் ஏங்கும் காலை
 இங்குற்ற பூணூல் காரர்
 எண்ணம்பூ ரிக்கின் றார்கள்.

பன்மணித்திரள் அறம் செய்க

தொடங்குக பணியைத் தொடங்குக அறத்தை!
 கடலிலும். வானிலும், கவினுறு நிலத்திலும்,
 வாழ்வுயிர் அனைத்தும், மக்கள் கூட்டமும்,
 வாழுமாறு—அன்பு மணிக் குடை யிள்கீழ்
 உலகினை ஆண்டார் உயர்வுற நம்மவர்!

புலவர்கள் 'உலகப் பொன்னி லக்கியம்'
 ஆக்கினார்! மறவரோ, அறிவு—அறி யாமையைத்
 தாக்குமாறு அமைதியைத் தாழாது காக்கக்
 கண்கள் முடாமல் எண்டிசை வைத்தும்
 வண்மையை இடப்புறத்து வாளில் வைத்தும்
 அறம்புரிந்து இன்ப அருவி ஆடினார்!

தொடங்குக பணியை! அடங்கல் உலகும்
 இடும்நம தாணை ஏற்று நடக்கவும்
 தடங்கற் சுவரும் சாய்ந்து தூ ளாகவும்
 தொடங்குக! செந்தமிழ்ச் சொல்லால் செயலால்
 தடம்பெருந் தோளால் தொடங்குக 'பணியை!'

இந்த உலகில் எண்ணிலா மதங்கள்
 கந்தக வீட்டில் கனலின் கொள்ளிகள்!
 சாதிக்குச் சாவுமணி அடிக்க! பழம்நிகர்
 தமிழகம் வையத் தலையாய்
 அமையத் தொடங்குக 'அறம் இன்பம்' என்றே!

கற்பனை உலகில் எண்ணீர் விருத்தம்

தெருப்பக்கம் கூண்டறையில் இருந்தேன்; மேசை
 சிறியதொரு நாற்காலி, தவிர மற்றும்,
 இருந்திடம் நிறையமிகு பழந்தாள், பெட்டி,
 எண்ணற்ற சிறுசாமான் கூட்டம்! காற்று

வருவதற்குச் சன்னல்உண்டு சிறிய தாக;
மாலை, மணி ஐந்திருக்கும் தனியாய்க் குந்தி,
ஒருதடவை வெளியினிலே பார்த்தேன். அங்கே
ஒருபழைய நினைப்பு வந்து சேர்ந்த தென்பால்!

நெஞ்சத்தில் 'அவள்' வந்தாள்; கடைக்கண்ணால் என்
நிலைமைதனை மாற்றிவிட்டாள்; சிரித்தாள் பின்னர்;
கஞ்சமலர் முகத்தினையே திருப்பிக் கோபம்
காட்டினாள்! பூமலர்ந்த கூந்தல் தன்னில்
மிஞ்சும்எழில் காட்டினாள்! அவள்தன் கோபம்
மிகலாபம் விளைத்ததன்றோ என்ற னுக்கே!
'அஞ்சுகமே வா' என்று கெஞ்சி நேன்நான்
அசைந்தாடிக் கைப்புறத்தில் வந்து சாய்ந்தாள்.

இவ்வுலகம் ஏகாந்தத் தின்வி ரோது!
இதோபாராய் பிச்சைஎன ஒருத்தி வந்தாள்.
துவ்வியமாம் ஒரு சேதி என்று சொல்லித்
தெருநண்பர் வருவார்கள் உயிரை வாங்க!
'வவ்வவ்'வென் றொருகிழவி வருவாள், உன்றன்
மணநாளில் என்னைஅழை என்று சொல்வாள்!
ஒவ்வொன்றா?—என்செயலாம்! நீயும் நானும்
உயர்வானில் ஏறிடுவோம் 'பறப்பாய்' என்றேன்.

மல்லிகையின் அரும்புபோல் அலகும், நல்ல
மாணிக்கக் காலும், மணிவிழியும், பால்போல்
துவ்வியவெண் சிறகும்உற்ற பெண்புறாவாய்த்
துவங்கினாள். நானும்ஆண் புறாவாய்ப் போனேன்
அல்லவற வான்வெளியில் இருவர் நாங்கள்;
அநாயாச முத்தங்கள்; கணக்கே யில்லை;
இல்லைஎன்று சொல்லாமல் இதழ்கள் மாற்றி
அவைசாய்ந்த அமுதுன்போம்; இன்னும் போவோம்.

பொன்னிறத்துக் கதிர்பாயும் முகிலிற் பட்டுப்
புறஞ்சிறும் கோடிவண்ண மணிக்கு லம்போல்
மின்னும்மணிக் குவியலெல்லாம் மேகம் மாய்த்து
விரிக்கும்இருள்! இருள்வானம் ஒளிவான் ஆகச்
சென்னியைஎன் சென்னியுடன் சேர்த்தாள். ஆங்கே
சிறகினொடு சிறகுதனைப் பின்னிக் கொண்டோம்!
என்னை அறியேன்! தன்னை அறியாள்! பின்னர்
இமைதிறந்தோம் ஆகாய வாணி வீட்டில்!

'பாரதநாட் டாரடிநாம் வாவா' என்றேன்.
பழஞ்சாமான் சிறுமேசைக் கூண்ட றைக்குள்,
ஓரண்டை நாற்காலி தன்னில் முன்போல்
உட்கார்ந்த படியிருந்தேன். பின்னும் உள்ளம்
நேர்ஓடிப் பறக்காமல் பெண்டு, பள்ளை,
தெடியபல தொந்தரைகள், நியதி அற்ற
பாராளும் தலைவர்களின் செய்கை எல்லாம்
பதட்டமுடன் என்மனத்திற் பாய்ந்த தன்றே.

குழந்தை

மெல்லென அதிர்ந்த மின்னல், அந்தச்
செல்வக் குழந்தையின் சிரிப்பு! நல்ல
இன்பம் வேண்டுமோர் இங்குள்ளார் வாழ
அருஞ்செயல் செய்துதான் அடைய வேண்டுமோ!

குளிர்வாழைப் பூக் கொப்பூழ் போன்ற
ஒளிஇமை விலக்கி வெளிப்படும் கண்ணால்
முதுவை யத்தின் புதுமை கண்டதோ?
என்னவோ அதனை எவர்தாம் அறிவார்?
தங்க மாதுளைச் செங்கனி பிளந்த
மாணிக்கம் அந்த மதலையின் சிரிப்பு!

வாரீர்! அனைத்து மகிழவேண்டாமோ?
பாரீர் அள்ளிப் பருகமாட் டோமோ?
செம்பவழத்துச் சிமிழ்சாய்ந்த அமுதாய்ச்
சிரித்தது, பிள்ளை சிரிக்கையில்
சிரித்தது வையம்! சிரித்தது வானமே!

தொழில்

தொழிலே வாழிநீ! தொழிலே வாழிநீ!
எழிலை உலகம் தழுவும் வண்ணம்
ஒழியா வளர்ச்சியில் உயரும் பல்வகைத்
தொழிலே வாழிநீ! தொழிலே வாழிநீ!

இந்தவான், மண், கனல். எரி, வளி, உருப்படா
அந்தநாள் எழுந்தன "அசைவினால்" வானொடு
வெண்ணி லாவும், விரிகதிர் தானும்,
எண்ணிலா தனவும் எழுந்தன வாகும்.
அணுத்தொறும் இயங்கும் அவ் வசைவியக் கத்தைத்
துணிப்பிலா இயற்கையின் தொழிலெனச் சொல்வார்.
அழியா இயங்கும் அவ் வசைவே மக்களின்
தொழிலுக்கு வேரெனச் சொல்லினும் பொருந்தும்.
ஆயினும் உன்னிடம் அதுகிறந்த் தன்று
தாயினும் வேண்டுவது தந்திடுந் தொழிலே!

மக்களின் தேவை வளர்ந்திடும் அளவுக்குத்
தக்க வாறு தளிர்ந்திடுகின்ற
அறிவிலே தோன்றுவை; அறத்தோள் தழுவுவை!
மறுவிலாக் கருவியில் வாய்விட்டுச் சிரிப்பை;
பொருள்பல நலகிஅப் பொருள்தொறும் கலைத்திறம்
அருள்புரிந்து குறைபாடகற்றுவை தொழிலே!
பசித்தவன் பசித்திடப் பறப்பது போன்றன
அசைப்பிலா ஆவலும், அசைப்பிலா ஊக்கமும்
அடந்தோர் உணைத்தம். ஆயிரம் ஆயிரம்
தடந்தோள் தழுவியே கடந்தனர் வறுமை!

தொழிலே காதுகொடு! சொல்வேன், எங்கள்
அதிர்தோள் உன்றன் அழகிய மேனி
முழுவதும் தழுவ முனைந்தன பார்நீ
அழகிய நாட்டில் அந்தாள் இல்லாத
சாதியும் மதமும் தடைசெயும் வலிவிலே
மோதுதோள் அனைத்தும் மொய்த்தன ஒன்றாய்!
கெண்டை விழியாற் கண்டுகொள் தொழிலே
வாராய் எம்மிடை வாராய் உயிரே
வாராய் உணர்வே வாராய் திறலே!

அலுப்பிலோம் இருப்புக் கலப்பை துடைத்தோம்;
மலையெனச் செந்நெல் வழங்களம் தோளில்வா!
சரும்பா லைக்குக் கண்ணெலாம் நெய்யீட்
புரும்பா லைக்கு வரும்பழு தகற்றினோம்
பண்டம்இந் நாட்டிற் பல்க மகிழ்ந்துவா!

குட்டி ருப்பும் துளியும் போலஎம்
தோட்கூட் டத்தில் தொழிலுன் வல்லமை
சேர்வது நாங்கள் விடுதலை சேர்வதாம்!
யாமும் நீயும் இரண்டறக் கலப்பின்
தூய்மை மிக்க தொழிலா ளிகள்யாம்;
சுப்பல் முடைவோம் சுப்பல் சுட்டுவோம்
பூநாறு தித்திப்புத் தேனாறு சேர்ப்போம்
வானூர் தியாலிவ் வையம் ஆள்வோம்

ஐயப் படாதே! அறிவு புகட்டும்
வையநூல் பலஎம் மனத்தில் அடுக்கினோம்
மாசுதவிர்ந்தோம்; மாசிலா மணியே
பேசு; நெருங்கு; பிணைதோ ளொடுதோள்;
இன்பம்! இன்பம்!! இதோபார்! கிடந்த
தன்பம் தொலைந்தது! தொலைந்தது மிடிமை!
வாழிய தொழிலே! செந்தமிழ்
வாழிய! வாழிய வண்டமிழ் நாடே!

குழந்தைப் பள்ளிக்கூடம் தேவை

கூட்டின் சிட்டுக் குருவிக்குஞ்சு
விட்டின் கூடத்தில் விழுந்து விட்டது!
யாழ்நரம்பு தெறித்த இன்னிசை போலக்
கிச்சக் கிச்சென்று கூச்சலிட்டது.

கடுகு விழியால் தடவிறறுத் தாயை
தீனிக்குச் சென்றதாய் திரும்ப வில்லையே!

தும்பைப் பூவின் துளிமுனை போன்ற
சிறுபடி தத்தித் திரிந்து, சிறிய
இறக்கையால் அதற்குப் பறக்கவோ முடியும்!

மின் இயக்க விசிறி இறக்கையால்
சரேலென விரைந்து தாய்க்குருவி வந்தது.
கல்வி சிறிதும் இல்லாத் தனது
செல்வத் தின்நிலை தெரிந்து வருந்தி.
“இப்படி வா” என இச்சிச் என்றதே!
அப்படிப் போவதை அறிந்து துடித்ததே!

கரிக்கையும் கழுகும் ஆக்கம் பெற்றன!
தாக்கலும் கொலையும் தலைவிரித் தாடின;
அல்லல் உலகியல் அனுவள வேனும்
கல்லாக் குழந்தையே கடிதுவா இப்புறம்
என்றது! துடித்த தெங்கணும் பார்த்தது!
மேலிருந்து காக்கை விழிசாய்த்து நோக்கிப்
பஞ்சுபோற் குஞ்சைப் பறித்துச் சென்றதே!
எழுந்து லாவும் இளங்குழந் தைகளை
இழந்து போக நேரும்
குழந்தைப் பள்ளிக் கூடங்கள் தேவையே!

சங்கங்கள்

சங்கங்களால்—நல்ல
சங்கங்களால்—மக்கள்
சாதித்தல் கூடும் பெரும்பெருங் காரியம்

சங்கங்கள் போல்—இளஞ்
சங்கங்கள் போல்—பலம்
சேர்ந்திடும் ஒற்றுமை சார்த்திட லாலே

பொங்கும் நிலா—ஒளி
பொங்கும் நிலா—எனப்
பூரிக்கும் தெஞ்சிற் புதுப்புதுக் கோரிக்கை

மங்கிடுமோ?—உள்ளம்
மங்கிடுமோ?—என்றும்
மங்காது நல்லறி வும்தெளி வும்வரும்

சங்கங்களை—நல்ல
சங்கங்களை—அந்தச்
சட்டதிட் டங்களை மூச்சென வேகாக்க!

அங்கம் கொள்க!—அதில்
அங்கம் கொள்க!—எனில்
அன்பினை மேற்கொண்டு முன்னின் றுழைத்திட

எங்கும் சொல்க!—கொள்கை
எங்கும் சொல்க!—இதில்
ஏதுத டைவந்த போதிலும் அஞ்சற்க!

தங்கத்தைப் போல்—கட்டித்
தங்கத்தைப் போல்—மக்கள்
தங்களை எண்ணுக! சங்கங்க ளிற்சேர்க்க!
தங்கத்தைப் போல்...

கொள்கை இல்லார்—ஒரு
கொள்கை இல்லார்—மக்கள்
கூட்டத்தில் இல்லை! சங் கங்களின் சார்பினைத்

தள்ளுவதோ?—மக்கள்
தள்ளுவதோ?—சங்கத்
தாய்வந்து தாவும் தளிக்கையைத் தீதென்று

விள்ளுவதோ?—மக்கள்
விள்ளுவதோ?—மக்கள்
வெற்றியெல் லாம்சங்க மேன்மையி லேஉண்டு

கொள்ளுகவே—வெறி
கொள்ளுகவே—சங்கம்
கூட்டிட வும்கொள்கை நாட்டிட வும்வெறி
கொள்ளுகவே...

சாதி மதம்—பல
சாதி மதம்—திய
சச்சர வுக்குள்ளே பேத வுணர்ச்சிகள்

போதத்தையே—மக்கள்
போதத்தையே—அறப்
போக்கிடும் மூடவ முக்கங்கள் யாவும்இல்

லாத இடம்—திதி
லாத இடம்—நோக்கி
யேகிடு தேஇந்த வைய இலக்கியம்!

ஆதலினால்—உண்மை
ஆதலினால்—சங்கம்
அத்தனை யும்அதை ஒத்து நடத்துக!

உள்ளத்திலே—நல்ல
உள்ளத்திலே—எழுந்
தூறி வரும்கொள்கை யாகிய பைம்புனல்

வெள்ளத்திலே—இன்ப
வெள்ளத்திலே—அந்த
மேதினி மக்கள் நலம்பெறு வாரென்று

தள்ளத் தகாப்—பல
தள்ளத் தகா—நல்ல
சங்கங்கள் எங்கணும் நிறுவவர் சான்றவர்!

பள்ளத்திலே—இருட்
 பள்ளத்திலே—வீழ்ந்த
 பஞ்சை கட்டும்சங்கம் நெஞ்சிற் சுடர்கூட்டும்
 சங்கங்களால்...

தாய் தந்தையர்—நல்ல
 தாய் தந்தையர்—மண்ணில்
 தாம்பெற்று பிள்ளைகள் சங்கத்திற்கே என்ற

நேயத்தினால்—மிக்க
 நேயத்தினால்—நித்தம்
 நித்தம் வளர்க்க! நற்புத்தி புகட்டுக!

ஆய பொருள்—உண்
 டாய பொருள்—முற்றும்
 அங்கங் கிருந்திடும் சங்கங்களுக் கென்றே

தூய எண்ணம்—மிது
 தூய எண்ணம்—இங்குத்
 தோன்றிடி இன்பங்கள் தோன்றிடும் ஞாலத்தில்.

குடியானவன்

அகவல்

ஏலாது படுக்கும் எண்சாண் உடம்பை,
 நாலுசாண் அகன்ற ஓலைக் குடிசையில்
 முழங்கால் மூட்டு முகம்வரச் சுருட்டி,
 வழங்கு தமிழரசு வளைத்த வில்லெனக்
 'கிடப்பவன்,' பகலெல்லாம் கடுக்க 'உழைப்பவன்'
 'குடியா னவன்' எனக் கூறு கின்றனர்
 முடிபுனை அரசரும், மிடிஇலாச் செல்வரும்!

அக்குடி யானவன், அரசர் செல்வரோடு
 இக்கொடு நாட்டில் இருப்பதும் உண்மை!
 அழகிய நகரை அவன் அறிந் ததில்லை
 அறுசுவை உணவுக்கு—அன்ன் வாழ்ந்ததில்லை!
 அழகிய நகருக்கு—அறுசுவை உணவை
 வழங்குதல் அவனது வழக்கம்; அதனை
 விழுங்குதல் மற்றவர் மேன்மை ஒழுக்கம்!

'சமைத்தல்,' 'உழைத்தல்' சாற்றும் இவற்றிடை
 இமைக்கும் நேரமும் இல்லை ஓய்வு—எனும்
 குடியா னவனின் குறுகிய காதில்
 நெடிய ஓர்செய்தி நேராய் வந்தது:
 'உலகிற் பெரும்போர்' 'உலகைப் பெரும்போர்!'
 'உலகின் உரிமை உறிஞ்சும் கொடும்போர்'
 மூண்டது மூண்டது மூண்டது—ஆகையால்
 ஆணதகை மக்கள் அனைவரும் எழுக்—
 அந்த ஏழையும் ஆணதகை தானாம்!

ஒறுவன் ஆண்தகையை உற்றறி யத்தகும்
திருநாள் வாழ்சு—என்ச் செப்பினான் அவனும்!

அருமை மகனுக்கு—ஒருதாய் சேர்த்தல் போல்,
பெருங்கடல் அளக்கும் பெரும்போர்க் கப்பல்,
குண்டுகள்; கொடிய வண்டிகள், சாப்புகை,
வண்டெனப் பறக்கும் வான ஊர்திகள்,
அணைய அனைத்தும் அடுக்கடுக் காக
மறைவினில் சேர்த்து வைத்த இட்லர்,
இறைமுதல் குடிகள் யார்க்கும் போர்வெறி
முடுக முடுக்கித் திடீரென எழுந்தான்!

பெல்ஜியம் போலந்துமுதல் நல்ல நாடுகள்
பலவும் அழித்துப் பல்பொருள் பெற்றான்,
முடியரசு நாடு, குடியரசு கொள்ள
முடியும் என்பதை முடித்த பிரான்சை
வஞ்சம், சூழ்ச்சியால் மடக்கி ஏறி
அஞ்சாது செல்லம் அடியொடு பறித்தான்.
இத்தாலி சேர்த்தே இன்னல் சூழ்ந்தவன்.
கொத்தாய் ஆசியாக் கொள்கையை நாடும்
ஜப்பான் போக்கையும் தட்டிக் கொடுத்தான்
ஆங்கில நாட்டையும் அமெரிக்காவையும்
எரிக்க நினைத்த இட்லர் என்னுங்
'குருவி' நெருப்புக் குழியில் வீழ்ந்தது!

எத்தனை நாட்டின் சொத்துக் குவியல்!
எத்தனை நாட்டில் இருந்த படைகள்!
எத்தனை நாட்டில் இருந்தகா லாட்கள்!
அத்தனையும் சேர்த்து—அலைஅலை யாக
உருசிய நாட்டை அழிக்கச் செலுத்தினான்!
உலகின் உயிரை ஒழிக்கச் செலுத்தினான்!
பெரிதினும் மிகவும் பெருநிலை கண்ட
உருசிய நாட்டை ஒழிக்கச் செலுத்தினான்!
மக்கள் வாழ்வின் மதிப்பு—இன்னதென,
ஒக்க லாமும் உறுதி இதுவேன,
முதிய பெரிய முழுநிலத் திற்கும்
புதிய தாகப் புகட்டிய நாட்டில்
செலுத்தினான் இட்லர்; தீர்ந்தான்; முற்றிற்று!

உருசிய நாட்டின் உடைமையைக் கடமையை
மக்கள் தொகையால் வகுத்தே, வகுத்ததை
உடலில் வைத்தே உயிரினால் காக்கும்
உருசியத்தை இட்லர் உணர்கிலான்!

ஜப்பான் காரன் தன்கொடி நாட்ட
இப்பெரு நாட்டின் எழில்நகரங்களில்
குண்டெறி கின்றான்; கொலையைத் தொடங்கினான்!

பண்டை நான்மறத் தொண்டுகற் கண்டென
நாய்க்குட்டி நாடுகள் நன்று காணக்
காட்டிய தமிழகம் கைகட்டி நிற்குமா?
ஊட்டத் தோளை ஒலைத்தோ ளென்னுமா?

இந்த நாட்டின் இருப்பையும், முச்சையும்,
வந்துள் பகையை வாட்டும் படையாய்
மாற்றி அமைத்து வைத்தனர் அன்றோ!
முகத்தைப் பின்னும் முன்னும் திருப்பாது
விடியுமுன் எருதினவால் அடிபற் றிப், பகல்
முடிவினில் எருதின முதுகிற் சாய்ந்து
வருக்குடி யானவன் அருகிலிசிச் செய்தி
வலியச் சென்று லாயைத் திறந்தது!—

எழும் அரசர், செல்வர், எதிரிஇம் முன்றுக்கு—
உமைக்க வேண்டும் அவ் வேலைக் குடிசை.
உச்சியி னின்றும் ஓராயிரம் அடிக்கீழ்
வைச்ச களலும் மலைமேல் வழிதல்போல்,
அந்த நெஞ்சத்தில் ஆயிரம் ஆண்டுமுன்
குளியப் புதைந்த அலியா மறக்கனல்,
அக்குடி யானவன் அமுகிய தோளிலும்,
விழியிலும் எழுந்து மின்ன, அவ் வேழை
எழுந்தான்; அவனுக்கு—இதற்குமுன் வைத்த
இழிநிலை, அதன்பயன் என்னும் வறுமை
இவை, அவன் காலை இழுத்தன கடித்து!

மெத்தை வீடு, மென்மை ஆப்பின்,
முத்தரிசி பாலில் முழுங்கிய சோறு,
விலைதந்து தன்புகழ் விதைக்கும் ஆட்கள்,
இவற்றி னின்றிதான் இன்பமும் அறமும்,
துவங்கும் என்று சொல்லல் பொய்யம்மை!

இதை அவன் கண்டதில்லை; ஆயினும்
அக்குடி யானவன் எழுந்தான்
நிற்க வில்லை; நிறைந்தான் போரிலே!

(வையப் போரில் ரஷ்யாவை ஜெர்மனி
தாக்கத் துவங்கியபோது எழுதியது)

மடமை ஒவியம்

பார்த்ததைப் பார்ப்பதும், கேட்டதைக் கேட்பதும்
படத்துள் நோக்கமெனில்
போர்த்த அழுக்குடை மாற்றமும், வேறு
புதுக்கலும் தீதாமோ?
காத்தது முண்ணைப் பழங்கதை தான் எனில்,
கற்பனை தோற்றதுவோ?
மாத்தமிழ் நாட்டினர் எந்தப் புதுக்கதை
பார்க்க மறுத்தார்கள்?

பாமர மக்கள் மகிழ்ந்திட வைத்தல்
 படங்களின் நோக்கமெனில்,
 நாமம் குழைத்திட வோஅறி வாளர்கள்
 புற்கலை கண்டார்கள்?
 தூய்மைத் தமிழ்ப்படம் செந்தமிழ் நாட்டில்
 தொடங்கையில் செல்வரெலாம்
 தாமறிந் துள்ள தமிழ்ப்புல வோர்களைச்
 சந்திப்ப தேனும் உண்டோ?

நேர்மைஇ லாவகை இத்தனை நாளும்
 நிகழ்ந்த படங்களெல்லாம்
 சீர்மிகு செந்தமிழ்ச் செல்வர்கள் பார்வைத்
 திறத்திற் பிறந்திருந்தால்,
 ஓர் தமிழ்நாட்டில் உருசிய நாட்டையும்
 உண்டாக்கித் தீர்த்திடலாம்
 ஆர்செய்யும் பூச்சாண்டி இங்குப் பலித்திடும்?
 அடிமையும் தீர்த்திடலாம்!

படத்தொழிற் பயன்

கேள்வி

நூறா யிரக்கணக் காகக் செலவிட்டு
 நூற்றுக் கணக்காய்த் திரைப்படம் ஆக்கினர்
 மாறான எண்ணத்தை மட்டக் கதைகளை
 மக்களுக்கு கீந்தனர் அண்ணே—அது
 தக்கது வோபுகல் அண்ணே.

விடை

கூறும் தொகைக்காகக் கூட்டுத் தொழில்வைப்பர்
 கூட்டுத் தொழில்முறை நாட்டுக்கு நல்லது!
 ஏறாக் கருத்தைஇங் கில்லாக் கதைகளை
 ஏற்றின ரோ அவர் தம்பி?—இது
 மாறாதி ருக்குமோ தம்பி?

கேள்வி

தன்னருந் தொண்டினில் தக்கதோர் நம்பிக்கை,
 காங்கருந் திங்கினில் நீங்கிடும் நல்லாற்றல்,
 என்னும் இவைகள் திரைப்படத் தேயில்லை
 என்றைக்கு வந்திடும் அண்ணே?—இங்
 கெழுத்தாள ரேஇல்லை அண்ணே.

விடை

சென்னையைக் காட்டிலை குந்தமென் பார்ஓரு
செக்கிணைக் காட்டிச் சிவன்பிள்ளை என்பார்கள்
நன்னெறி காணாத மூதேவி தன்னையும்
நான்முகன் பெண்டென்பர் தம்பி—தொலைந்
தேன்என்னும் பொய்க்கதை தம்பி.

கேள்வி

செந்தமிழ் நாட்டில் தெலுங்குப் படங்கள்!
தெலுங்கருக் கிங்கு நடிப்பெதற் காக?
வந்திடு கேரளர் வாத்திமை பெற்றார்
வளர்ந்திடு மோகலை அண்ணே?—இங்கு
மாயும் படக்கலை அண்ணே.

விடை

அந்தத் தெலுங்கு மலையாளம் கன்னடம்
அத்தனையும் தமிழ் என்று விளங்கிட
வந்திடும் ஓர்நிலை, இப்படத் தாலன்றோ
வாழ்த்துகந் யிதைத் தம்பி—இதைத்
தாழ்த்துதல் தீயது தம்பி.

கேள்வி

அங்கங் கிருந்திடும் நாகரி கப்படி
அங்கி ருப்பவர் பேசும் மொழிப்படி
செங்கைத் திறத்தால் திரைப்படம் ஆக்கிடி
தீமை ஒழிந்திடும் அண்ணே—நம்
செந்தமிழ் நேருறும் அண்ணே.

விடை

கங்குல், பகல், அதி காலையும் மாலையும்
காலத்தின் பேராய் விளங்குதல் போலே
இங்குத் தமிழ்மலை யாளம் தெலுங்கெனல்
எல்லாம் திராவிடம் தம்பி—இதில்
பொல்லாங்கொன் றில்லையே தம்பி!

வள்ளுவர் வழங்கிய முத்துக்கள்

தெள்ள தமிழ்நடை,
சின்னஞ் சிறிய இரண்டடிகள்,
அள்ளு தொறுஞ்சுவை
உள்ளுந் தொறும்உணர் வாகும்வண்ணம்

கொள்ளும் அறம். பொருள்
இன்பம் அனைத்தும் கொடுத்த திரு
வள்ளுவனைப் பெற்ற
தாற்பெற்ற தேபுகழ் வையகமே!

வெல்லாத தில்லை
திருவள்ளு வன்வாய் வினைத்தவற்றுள்
பொல்லாத தில்லை
புரைதீர்ந்த வாழ்வினி லேஅழைத்துக்
செல்லாத தில்லை
பொதுமறை யான திருக்குறளில்
இல்லாத தில்லை
இணையில்லை முப்பாலுக் கிற்றிலத்தே!

தொன்னூற் படியில்லை!
திராவிடர் தூய கலைஒழுக்கம்
பின்னூற் படியிற்
பெறும்படி இல்லை! பிழைபடியா
அந்நூற் படிதிரு
வள்ளுவன் தந்தனன் ஆயிரத்து
முந்நூற்று முப்பதும்
முத்தாக மூன்று படியளந்தே!

கன்னல் இதுஎனக்
காட்டியே மக்கள் கடித்துஹுமோர்
இன்னல் தராது
பருகு சாரென சுவதுபோல்
பின்னல் அகற்றிப்
பிழைதீர் நெறிஇது பேணிர்என்றே
பன்னல் உடையது
வள்ளுவன் முப்பாற் பனுவலொன்றே!
வித்திப் பிழைக்கும்
உழவனும் வேந்தனும் நாடனைத்தும்
ஒத்துப் பிழைக்க
வழிகாட்டி வள்ளுவன் ஓதியநூல்
எத்துப் பழுத்தவர்
ஏமாற்றும் ஆரியர் நான்மறைபோல்
அத்திப் பழமன்று;
தித்திக்கும் முப்பழம் ஆம்படிக்கே!

இசைபெறு திருக்குறள்

கசடறக் கற்க

பகவற் கீதை பகர்ந்த கண்ணனை
நல்வட மதுரைக் கச்சென நவில்வர்;
திருக்குறள் அருளிய திருவள்ளுவரோ
தென்மது ரைக்கோர் அச்செனச் செப்புவர்.
இன்னணம் நல்குர் வேள்வியர் இயம்பினார்!

இதனால் அறிவ தென்ன வென்றால்
 இருவேறு நூற்சுள், இருவேறு கொள்கைகள்,
 இருவேறு மொழிகள், இருவேறு பண்பாடு
 உளஎன உணர்தல் வேண்டு மன்றோ?

கிதையைக் கண்ணன் தோதுள நான்மறை
 அடிப்படை தன்னில் அருளினான் என்க!
 அதுபோல் வள்ளுவர் அருமைக் குறளை
 எதனடிப் படையில் இயற்றினார் என்றால்,
 ஆரூர்க் கபிலர் அருளிய எண்ணூல்
 அடிப்படை தன்னில் அருளினார் என்க!
 எண்ணூல் தன்னைச் சாங்கியம் என்று
 வடமொழி யாளர் வழங்கு கின்றார்
 பரிமே லழகர் திருக்குற ளுக்குச்
 சாங்கியக் கருத்தைத் தாம்மேற் கொண்டே
 உரைசெய் தாரா? இல்லைஎன் றுணர்க!
 ஆதலின் அவ்வுரை அமைவில் தாகும்!

சமயக் கணக்கர் மதிவழி கூறாது
 உலகியல் கூறிப் பொருளிது வென்ற
 வள்ளுவன் என்றார் மன்னுக் லாடனார்!
 வள்ளுவர் எந்த மதத்தையும் சாங்கிலார்!
 சாங்கியம் மதமன்று; தத்துவ நூலே!
 பரிமே லழகர் பெருவை ணவரே.
 மதமிலார் நூற்கு மதமுளார் உரைசெயின்
 அமைவ தாகுமோ? ஆய்தல் வேண்டும்.

திருவள் ளுவர்தாம் இரண்டா யிரமெனும்
 ஆண்டின்முன் குறளை அளித்தார் என்பர்
 ஆயிரத் தெழுநா றாண்டுகள் கழிந்தபின்
 பரிமே லழகர் உரைசெய் துள்ளார்
 என்பதும் நினைவில் இருத்தல் வேண்டும்.

பரிமே லழகர் உரையோ வள்ளுவர்
 திருவுள் ளத்தின் திரையே ஆனது!
 நிறவேறு பாட்டை அறவே ஒதுக்கிய
 தமிழ்த்திரு வள்ளுவர் அமிழ்தக் கொள்கையை
 நஞ்சென்று நாட்டினார் பரிமே லழகர்.

பழந்தமிழ் நாட்டின் பண்பே பண்பென
 அன்னார் ஆய்ந்த அறமே அறமென
 ஒழுக்கமே ஒழுக்க விலக்கணம் ஆமென
 வள்ளுவர் நாட்டினார். தெள்ளு தமிழர்
 சீர்த்தியைத் திறம்பட எடுத்துக் காட்டினார்.
 பரிமே லழகர் செய்த உரையில்
 தமிழரைக் காணுமா றில்லை. தமிழரின்
 எதிர்புறத் துள்ள இனத்தார் மேன்மையின்
 செருகலே கண்டோம்! செருகலே கண்டோம்.

வடநூல் கொண்டே வன்னுவர், குறளை
 இயற்றினார் என்ற எண்ணமேற்படும்படி
 உரைசெய் துள்ளார் பரிமேலழகர்!
 எடுத்துக் காட்டொன் றியம்பு கின்றேன்;
 'ஒழுக்க முடைமை, குடிமை' என் பதற்கு
 உரைசொல் கின்றார் பரிமேலழகர்:
 'தத்தம் வருணத்திற்கும், நிலைக்கும்
 ஒதப் பட்ட ஒழுக்கத் தன்னை
 உடைய ராதல்'—உரைதா னாஇது?
 'ஒழுக்க முடைமை, உயர் தமிழ்க் குடிகளின்
 தன்மை யுடைய ராதல்'—தகும் இது;
 குடிமை என்பது குடிகளின் தன்மையே!
 'வழங்குவ துள்வீழ்ந்தக் கண்ணும் பழங்குடி
 பண்பில் தலைப்பிரிதல் இல்' எனப் பகர்ந்ததில்
 பழங்குடி குறித்த பாங்கும் அறிக.
 நன்றுயாம் நவில வந்த தென்னில்
 திருவள் றாவரின் திருக்குறள் தன்னைக்
 கசடறக் கற்க; கற்றே
 இசையொடு தமிழர் இனிது வாழ்கவே!

வாழ்வு

அச்சம் தவிர்ந்தது வாழ்வு—நல்
 லன்பில் விளைவது வாழ்வு
 மச்சினில் வாழ்பவ ரேனும்—அவர்
 மானத்தில் வாழ்வது வாழ்வு!
 உச்சி மலைவிளக் காக—உல
 கோங்கும் புகழ்கொண்ட தான
 பச்சைப் பசுந்தமிழ் நாட்டில்—தமிழ்
 பாய்ந்திட வாழ்வது வாழ்வு!

மூதறி வுள்ளது வாழ்வு—நறும்
 முத்தமிழ் கற்பது வாழ்வு!
 காதினில் கேட்டதைக் கண்ணின்—முன்
 கண்டதை ஒலியம் ஆக்கும்
 பாதித்தொழில்செய் வின்றி—உளம்
 பாய்ச்சும் கருத்திலும் செய்கை
 யாதினும் தன்னை விளக்கும்—கலை
 இன்பத்தில் வாய்ப்பது வாழ்வு!

ஆயிரம் சாதிகள் ஒப்பி—நரி
 அன்னவர் காலிடை வீழ்ந்து
 நாய்களைப் போல்தமக் குள்ளே—சண்டை
 நானும் வளர்க்கும் மதங்கள்

தூயன வாம் என்று நம்பிப்—பல
தொல்லை யடைகுல தீன்றி
நீனல் நானெனல் ஒன்றே—என்ற
நெஞ்சில் விளைவது வாழ்வு!

கொட்டு முரசே!

எல்லார்க்கும் நல்லின்பம்
எல்லார்க்கும் செல்வங்கள்
எட்டும் விளைந்ததென்று
கொட்டுமுரசே—வாழ்வில்
கட்டுத் தொலைந்ததென்று
கொட்டு முரசே!

இல்லாமை என்னும்பிணி
இல்லாமல் கல்விநலம்
எல்லார்க்கும் என்று சொல்வி
கொட்டுமுரசே—வாழ்வில்
பொல்லாங்கு தீர்ந்ததென்று
கொட்டு முரசே!

சான்றான்மை இவ்வுலகில்
தோன்றத் துளிர்ந்த தமிழ்
மூன்றும் செழித்ததென்று
கொட்டுமுரசே—வாழ்வில்
ஊன்றிய புகழ்சொல்விச்
கொட்டு முரசே!

ஈன்று புறந்தருகல்
தாயின் கடன்! உழைத்தல்
எல்லார்க்கும் கடனென்று
கொட்டுமுரசே!—வாழ்வில்
தேன்மழை பெய்ததென்று
கொட்டு முரசே.